

LETO IXXX.
FEBRUAR
1980

NAJ se na tem mestu iskreno zahvalim številnim darovalcem v **BERNARDOV TISKOVNI SKLAD**, brez katerih bi **MISLI** ne mogle več živeti. Saj niti za en dolar zvišana naročnina — pa četudi bi jo vsi naročniki redno poravnali, a to žal ne drži — ne zadošča več za kritje vseh stroškov tiskanja in razpošiljanja. Prav dolga vrsta imen pri darovih v zadnji številki je lep dokaz, da mnogi naročniki razumejo današnje težave izdajanja mesečnika. Darovi pa dokazujejo tudi to, da so **MISLI** med avstralskimi Slovenci zelo priljubljene. Ne dvomim, da in morda še zlasti tudi zato, ker so svobodni tisk in hočejo svojo neodvisnost ohraniti za vsako ceno tudi v bodoče. Iskreno želijo služiti resnici, kar v današnjem slepem popuščanju oportunitizmu, ki ga vidimo na vsak korak žal tudi med nami, ni ravno lahka zadeva. Je pa edina pot svobodne Slovenije v svetu in zato tudi edina pot svobodnih **MISLI**. Prepričan sem, da bo prišel čas, ko nam bo za to zvestobo domovina enkrat izrekla svojo zahvalo.

Naj ob tej priliki spomnim tiste bralce, ki še niso poslali naročnine, naj to čimprej store. Poslužite se odrezka na Koledarju in razmislite malo, če listu kaj dolgujete. Mnogi ste v zastanku, nekateri žal kar za dolgo vrsto let . . .

In če se selite, ne pozabite takoj sporočiti novi naslov. Tako ne boste oropani branja, mi pa ne bomo imeli nepotrebnih stroškov na pošti.

— Urednik in upravnik

CELOVŠKE MOHORJEVKE (\$ 12.—) in tudi GORIŠKE (\$ 13.—) so že na razpolago. Naročite jih!

K SLIKI NA PLATNICAH:

Slap Savica, kateremu naravni lepoti je dodal Prešeren v "Krstu pri Savici" še globljo vsebino . . .

KNJIGE! KNJIGE! KNJIGE!

Poština v cenah knjig ni vključena!

UČBENIK SLOVENSKEGA JEZIKA, I. in II. DEL (SLOVENIAN LANGUAGE MANUAL, PART I. and PART II.) Cena I. dela \$7.—, II. dela \$8.50.

ANGLEŠKO-SLOVENSKI in SLOVENSKO-ANGLEŠKI SLOVAR v eni knjigi. Žepna izdaja. Cena \$7.—.

JADRO V VETRU (za II. razred), cena \$6.—; **ZLATA LADJA** (za III r.), cena \$6.—; **VRTILJAK** (za IV. r.), cena \$6.50; **ZEMLJA DOMAČA** (za V. r.), cena \$6.50. — Te čitanke, bogate po vsebini in barvnih ilustracijah, uporabljajo slovenske osnovne šole v Trstu. Res vredna pomoč za priljubitev in izpopolnitev znanja slovenskega jezika tudi naši izseljenski mladini.

KUHARSKA UMETNOST AZIJE. Na 233 straneh, s številnimi kuharskimi recepti azijskih narodov in z več barvnimi slikami serviranja azijskih jedil. Zbrala Marinka Pečjak, izdano v Sloveniji. Cena \$13.60.

ŠKOF ROŽMAN, I., II. in III. knjiga. — Odlično delo dr. Jakoba Kolariča CM. in podprto s številnimi dokumenti. Cena vseh treh knjig \$40.— (Posamezne knjige: prva \$7.—, druga \$9.—, tretja \$28.—).

LJUDJE POD BIČEM (Odlična trilogija izpod peresa KARLA MAUSERJA iz življenja v Sloveniji med in po vojni.) — Cena vsem trem delom \$10.—.

TRENUTKI MOLKA — Misli za vsak dan leta je napisal Franc Sodja CM. Knjiga je izšla v Argentini, stane vezana \$4.—, nevezana pa \$3.— in je vredna branja.

HOJA ZA KRISTUSOM (nesmrtni spisi Tomaža Kempčana v obliki molitvenika). Cena \$5.— vezani knjigi.

MATI, DOMOVINA, BOG (Pesmi Ludvika Ceglarja) — Cena \$2.—.

POPOTNIKI (Najnovejši roman, ki je izšel v izseljenstvu, napisal Aleksej Goriški). 456 strani. — Cena \$10.—.

V ROGU LEŽIMO POBITI (napisal Tomaž Kovač, priča pokola tisočev v letu 1945) — cena dva dolarja.

TEHARJE SO TLAKOVANE Z NAŠO KRVJO (izjava prič o teharških dogodkih v letu 1945) — cena dva dolarja.

TABORIŠČNI ARHIV PRIČA — I., 2., 3., in 4. zvezek (zbral dr. Filip Žakelj). Vsaka knjiga po štiri dolarje.

REVOLUCIJA V HOTEDRSICI (Siena Blažič) — Cena \$2.—.

misli

THOUGHTS) Informativni mesečnik za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji • Ustanovljen leta 1952 • Izdajajo slovenski frančiškani • Urejuje in upravlja Fr. Basil A. Valentine, O.F.M., 19 A Beckett Street, Kew, Victoria 3101 — Telefon: (03) 861 7787 • Naslov **MISLI**: P.O. Box 197, Kew, Vic. 3101 • Letna naročnina \$5.— se plačuje vnaprej (izven Avstralije \$8.—, letalsko s posebnim dogovorom) • Rokopisov ne vračamo. Dopisov brez podpisa uredništvo ne sprejema. • Stava: Polyprint (Vic.) Pty. Ltd., 1 Dods Street, Brunswick, Vic. 3056 - Tisk: Distinction Printing, 164 Victoria Street, Brunswick, Vic. 3065.

VSEBINA • Resnica je moč miru! — K papeževemu mirovnemu geslu 1980 — stran 33 • Ob "Prešernovem dnevu" — Dr. Tine Debeljak — stran 35 • Kmet Juhani — Finska zgodba — Elza Hasse — stran 38 • Valentinovo — pesem — F. S. Finžgar — stran 39 • Rusija kupuje žito . . . — s.h. — stran 40 • Glasniki so gostovali . . . — Helena Rant — stran 41 • Dejanska milost božja — P. Bernard Ambrožič OFM — stran 42 • Ali več, kakšen okus ima kruh? — stran 44 • P. Bazilij tipka . . . — stran 45 • Letno poročilo Društva sv. Eme — stran 47 • Ne samo od kruha . . . — stran 48 • Izpod sydneyjskih stolpov — P. Valerijan — stran 50 • Vozniki — povest, nadaljevanje 7 — F. Grivški — stran 52 • Naše nabirke — stran 52 • Skrivnost večne mladosti — Sonja Ferjan — stran 54 • Kaj pravite? Ob nekem časopisnem poročilu — stran 55 • Izpod Triglava — stran 56 • Z vseh vetrov — stran 58 • Kotiček naših mladih — stran 60 • Križem avstralske Slovenije — stran 61.

RESNICA JE MOČ MIRU

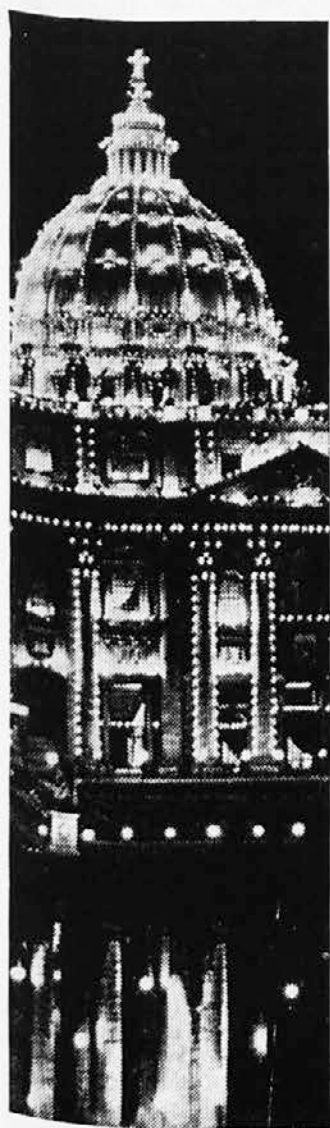
VEČ svetovnih novinarjev je že omenilo ugotovitev, da je ena ključnih besed v slovarju papeža Janeza Pavla II. beseda "RESNICA". Vsi njegovi številni govori — še več: celotno njegovo pričevanje svetu — vse usmerja mož k cilju, da bi se človeštvo oklenilo resničnih vrednot, istočasno pa zavrnilo vse ponarejene in brezvredne nadomestke. Jasno je, da skrbi za resnico ni mogoče držati daleč od vsakdanjih dogajanj v svetu. Resnica se neprestano sooča z najtežjimi vprašanji in prav v teh srečanjih se znova in znova potrjuje.

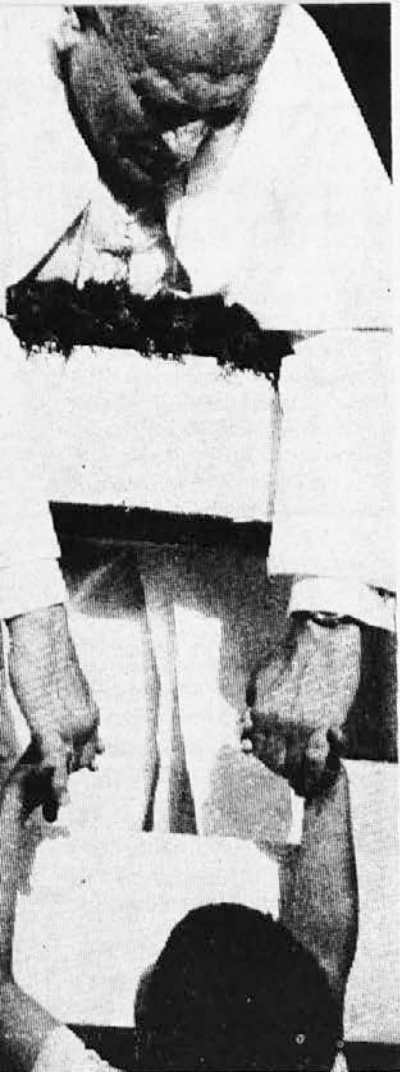
Nič čudnega torej, da je papež resnico postavil tudi v geslo letošnjega dneva miru, s katerim smo pričeli leto 1980: RESNICA OSVOBAJA, RESNICA JE MOČ MIRU!

Malokdaj v novejši dobi je stal svetovni mir na tako trhljih in majavih temeljih, kakor stoji danes. Papežev poziv svetu sili vse k odločnemu razmišljanju, zakaj je tako. Nič preveč skrito ni, da temeljem miru manjka eno: iskrena resnica. Svetovni mir more rešiti samo resnica in nič drugega kot popoina ter neokrnjena resnica! Dokler ta ne zavlada, pravega miru biti ne more.

Papež poudari najprej dejstvo, kako gre neresnica vedno skupaj z nasiljem vsake vrste, s krivico in vojno. Neresnica je na prvem mestu vsaka očitna laž, tej pa sledi tudi izkrivljeno in nepopolno poročanje, sektaška propaganda in zloraba sredstev družbenega obveščanja v slabe namene. V isto vrsto spada tudi zelo vsakdanja praksa, da nekomu nalepimo naslov sovražnika samo zato, ker je drugačnega mnenja od našega. Med zelo škodljive in nevarne neresnice papež prišteva tudi danes toliko razširjeno trditev, da sme tako posameznik kot skupnost z nasiljem pospeševati napredek človeštva. Čim gre za nasilje, govorimo lahko samo še o "napredku", ki kljub težkim žrtvam človeštvu ne more nuditi ničesar.

Pod naslovom, da "mir potrebuje iskrenost in resnico", papež razmišlja o mestu resnice v medčloveških odnosih. Poudarja, da je resnica tudi to, če nasilje in nasilnike imenujemo z njihovim pravim imenom.

Brez vabila
je priteknel k njemu,
da ga je papež
dvignil v naročje.
Nedolžno otroško srce
čuti iskrenost,
ki diha iz bele
papeževe postave . . .

Vsak uboj je uboj, pa naj ga izvrši kdor koli in pod kakršnim koli imenom, pa naj žrtve pripadajo tej ali oni etnični skupini ali socialnemu razredu. Isto velja za razne načine mučenja, zatiranja in izkoriščanja sočloveka. Samo priznanje človekovega naravnega dostojanstva vodi v medsebojno spoštovanje, ki je edina stvarna podlaga pravega bratstva in s tem miru po svetu.

Močne poudarke daje papež v svoji mirovni poslanici tudi pomenu dialoga, ki je nujno in potrebno sredstvo svetovnega miru. Politika zastraševanja in rožljanja z orožjem ter oboroževalna tekma vsekakor ni pot do iskrenih razgovorov, kjer imata obe strani dobro voljo priti do medsebojnega soglasja. Žal je slika sveta danes prav v tem kaj žalostna: medsebojni razgovori in dogovori ostanejo na papirju, človeštvo pa dalje pehajo na rob propada in uničenja. Potrebujemo poštenih in odločnih politikov, ki bodo znali pravočasno odkriti tleče spopade in zgladiti nesoglasje. To pa seveda le na temelju resnice. Zato po mnenju papeža sedanje voditelje držav in diplomate čaka še veliko veliko neresenih vprašanj, ki so važna za ohranjanje svetovnega miru. Lotiti se jih bodo morali čim prej, da se ne bo svetovni položaj zaostril do kraja in mu ne bo več rešitve . . .

Papež bi ne bil glava Kristusove Cerkve, če bi se ne dotaknil tudi posebne vloge evangelija v prizadevanjih za mir. Zato poudarja, da nas ravno evangelijsko sporočilo vodi k izvirom resnice — k učlovečeni božji Besedi. Prav evangelij tako jasno poudarja zvezo med lažjo, nasiljem in smrtjo. Zato pa je resnica najmočnejši steber miru, ker razodeva in dopolnjuje človekovo zvezo z Bogom, človeka s samim seboj in s sočlovekom.

Papež sklepa svojo letošnjo mirovno poslanico s prepričanjem, "da bo vsak človek dobre volje razumel vse to v moči svojega lastnega notranjega izkustva ob poslušanju glasu srca", kakor pravi. "Zato kličem vsem vam, ki se trudite za mir in resnico: ko razmišljate o predlogih, ki sem jih zapisal za trinajsti svetovni dan miru, se vprašajte, ali ste pripravljeni na odpuščanje in spravo . . ." Brez dvoma pri tem razume tudi on, da samo odpuščanje še ni dovolj, če ni odziva; da spravo prinese samo obojestranska iskrenost ter iskanje resnice, kjer ni strahu, da je vse skupaj le taktična poteza ene strani v škodo drugi. Zato pa se papež obrača na "vsakega" človeka in kliče "vsem", naj bomo skupno z njim "izvrševalci resnice in resnica nas bo osvobodila" . . .

Ko bi svet spoznal to resnico, mu je pristni mir zagotovljen. Kajti "resnica je moč miru".

. . . Potreben nam je duh spreobrnjenja, ki nas ob srečanju naših src navdaja, da delimo z najbolj zapostavljenimi v naši družbi; s tistimi, ki so vse izgubili, včasih celo svoje moško ali žensko, mladostniško ali otroško dostojanstvo; z vsemi tistimi zdomci, ki ne morejo več živeti v deželi svojih prednikov in so morali zapustiti svojo domovino. Tu srečujemo in tudi doživljamo najglobljo skrivnost trpljenja in Gospodove odrešeniške smrti. Resnično dajanje, ki pomeni srečanje z drugimi, nam pomaga osvobajati se vseh vezi, ki nas usužnjujejo . . .

Iz letošnjega postnega pisma papeža Janeza Pavla II.

Ob "Prešernovem dnevu"

ŽE PRED VOJNO smo Slovenci razglasili OSMI FEBRUAR kot narodni praznik, ko naj se slednje leto ta dan spominjamo največjega slovenskega pesnika DR. FRANCETA PREŠERNA — na ta dan je namreč leta 1849 umrl v Kranju — ter ob njem vse slovenske kulture. Tudi sedaj je v veljavi ta spomin tako v domovini kakor v emigraciji. Tudi mi se mu pridružujemo. Zato ta spomin na Prešerna, ki naj vzbudi tudi našo dolžnost do slovenskega kulturnega dela nasploh in v emigraciji posebej!

Prešeren je slej ko prej naš prvi resnični pesnik in — po splošnem mnenju — naš še vse doslej največji pesnik; tak, ki je po začetnem pesniškem jecljanju njegovih prednikov in sodobnikov kot po čudežu dvignil slovensko besedo v orodje največje izrazne možnosti ter slovensko poezijo v svetovno književnost, kjer je danes priznana estetska vrednota. Stritar je celo zapisal, da se z njegovo zbirko Poezij lahko predstavimo pred samim Bogom, da z njo dokažemo, da smo kulturno zrel narod.

Kdo Slovencev ne pozna Prešernovih pesmi? Tudi v emigracijo mora prodrati njegov pesniški kult. In prav zato praznujemo Prešernov dan slednje leto, da se ob njem spomnimo tega genija slovenske poezije in tega odločnega potrjevalca slovenstva v vseh njega vrednotah. Tudi narodne in jezikovne samobitnosti. Če nas je že postavil Bog kot Slovence na zemljo, ostanimo to do sodnega dne! Tak je Prešernov narodno-politični testament.

Njegovega velikega pesniškega duha nam predstavi majhna zbirka Poezij izpred 130 let. Iz nesrečnega srca in življenja je pel pesmi, ki so dragocena posoda njegovega trpljenja, človeške plemenitosti pa v najvišji meri estetskega mojstrstva. Njegove ljubezenske pesmi, njegove Gazele, pa Soneti nesreče, Sonetni venec, balade in romance in "fantovske" pesmi, pa krik iz dna usodnega poklica, ko se "ne boji nositi v srcu pekel al' nebo", vse to je vsebina njegove pesmi, pa tudi njegovega življenja. Up in obup, strah za lastno ljubezen in za ves narod!

Ali ni iz tega upa in strahu pognal njegov Sonetni venec, ki ga je vil ljubici in domovini obenem? Ali ni pesem obupa in upa njegov Krst pri Savici? Iz obupa nad smrtjo prijatelja in upa na njegovo srečo onstran groba. Iz obupa je pel svoje Sonete nesreče in iz upa ljubezenske sonete in Gazele . . . Z obupom se je poslovil od mladosti in z upom je pred smrtjo pel Zdravljico narodu in človeštvu.

In ves ta strah in up je znal izpovedovati s tako umetniško močjo, da je slednji svoj srčni utrip spremenil v poezijo najvišje kakovosti, ter s tem pomnožil ustvarjalno kulturno vrednoto v duhovni rasti naroda. Ustvarjal je iz lastne osebne in narodne bolečine duhovno bo-

gastvo v taki meri, da je danes postal patron vseh slovenskih kulturnih ustvarjalcev.

Toda njegovo življenje je bil bolj obup kot sreča. "Slep je, kdor se s petjem ukvarja," je zapisal sam. Največji sodobni ukrajinski pesnik Maksim Riljski je zapel ob obisku Prešernove rojstne hiše v Vrbi: "Zrna vere in ljubezni je sejal po svoji njivi, v življenju pa je šel po težki poti; bil je tujec v svoji deželi tako, da si je zatele samomorilno zanko . . . Ti pa, deklica mala, v njegovi rojstni sobi bereš njegov sonet?" Ta je čutil, da je Prešeren vse to nesrečno življenje znal po pesniški magični moči spremeniti v lepoto, ki jo danes uživajo bralci, ne misleč na pesnikovo življenjsko trpljenje.

Ne bom ponavljal pesnikovega življenja, saj ga vsi poznamo. Samo v okvir naj ga dam: Rodil se je v vasi Vrba pri Bledu leta 1800 iz premožne družine, ki je imela več duhovnikov. Pesnik je imel tri stare strice, dva strica in tudi svojega brata duhovnika. Stric ga je šolal v Kopanju in Ribnici, preden je prišel v Ljubljano, kjer je bil na liceju sošolec Antona Martina Lomška. Šel je na Dunaj študirati pravo in je postal doktor prava, "jezični dohtar", ter se vrnil v Ljubljano. Bil je dolgo let koncipient pri svojem sošolcu. V njegovem času je bilo namreč število odvetniških pisarn omejeno in jih je razpisovala oblast. Dasi je bil Prešeren odličen pravnik, mu je bilo pet prošenj odbitih. Šele na šestto prošnjo je dobil advokatsko mesto v Kranju, kamor se je preselil leta 1946, v letu svojih Poezij. Po dobrih dveh letih je tam zbolel za vodenico in umrl 8. februarja 1949 brez pravega premoženja. Pokopan je v Kranju, kjer je tudi njegove muzej.

To je zunanji obris njegovega življenja. Notranji pa je zajet v njegovi poeziji. Bil je močna erotična narava, ki je doživela predvsem tri velike ljubezenske probleme v življenju. Prva, doslej slabo poznana ljubezen do graške Nemke Khlunove, je skoraj pripeljala v zakon, kajti na njo so pristali že strici in mati; ona je prihajala v Ljubljano v silni ljubezni zanj, pa se ji je on izneveril, v veliko njeno bolečino in svojo krivdo. Druga je bila do Primčeve Julije. Ta je bila že od vsega početka nerealna,

a je prevzela vso njegovo bit s tako globoko prenikljivostjo, da sta mu srce in duša pela v plemeniti strasti, ki jo je mogel izraziti samo v pesmi. Ta je ustvarila višje njegove poezije (Sonetni venec): žensko je postavil tako visoko kot še noben slovenski pesnik, kot enakopravno soustvarjalko kulturnih vrednot, pa tudi narodnega prebujenja (dasi je bila v resnici nemškutarka). Toda kljub temu ni postala medel simbol, blede alegorija, temveč živa žena in nagnjenje do nje strast resnične erotike. Njena odklonitev ga je vrgla v samomorilne misli in nato v nasproten ekstrem: v seksualno sožitje z Ano Jelovškovo, s katero je imel nato tri nezakonske otroke, ki pa se ni dotaknila njegove pesniške duše, in s katero se ni mogel odločiti — kljub njenim prošnjam — za legaliziranje zakona. Razočarala ga je kot tovarišica in predvsem kot — mati svojih otrok, ki jih ni vzgajala sama, ampak jih je dajala "v rejo". Na smrtni postelji je svoja otroka priznal (najstarejša hči je že preje umrla), ni pa se poročil z Ano.

Kaj pa Prešernova — vernost? To nas morda na tem mestu najbolj zanima.

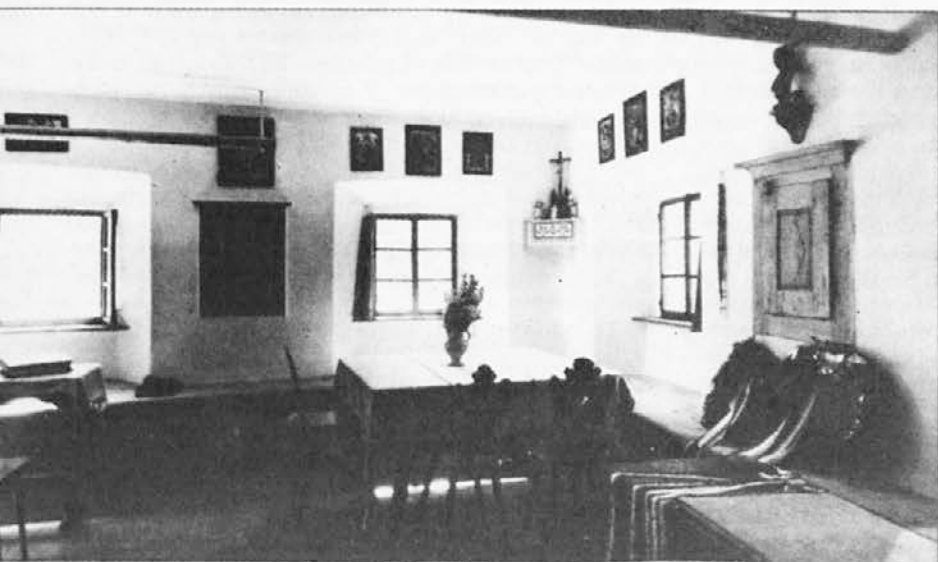
Pokojni ravnatelj Ivan Dolenc, pisec prelepe avtobiografije "Moja rast", je nekoč zbral nekaj sodb sedanjih kritikov o tem, kaj sodijo o Prešernovi veri. Nekaterim je panteist, drugim ateist, ki "je obetal najbolj radikalno prelomiti z vero staršev"; ki ni verjel v posmrtnost duše, ki je življenje pojmoval pogansko senzualistično ter je bil že blizu marksizma (pred marksizmom). Spričo tega je Dolenc napisal članek "Nekaj glos o Prešernovi vernosti" za Zbornik Svobodne Slovenije (leta 1961) in ga objavil — ker ga je poslal iz Ljubljane — pod "pseudonimom" (pod mojim imenom). Na ta članek, ki ni vzbudil zanimanja, kot bi ga zaslužil, opozarjam sedaj ob Prešernovem dnevu.

Dolenc postavi vse Prešernovo versko življenje med dve izjavi: iz dunajskih študentovskih let in iz zadnjih mesecev pred smrtjo. Kot 21 letni visokošolec je pisal

staršem, da je "že skori v serci sklenil in ja, že tovaršom pravil, da bom nazaj šu," namreč v bogoslovje. — Ta izjava zrelega akademika pač ne nudi dokaza, da bi bil tedaj brezverec. V času zadnje boleznii pa je njegova sestra Lenka, ki ga je obiskovala v boleznii, pravila prelatsu Tomu Zupanu (Mladika 1932): "Boga je imel vedno pred očmi v besedi in v vsem vedenju . . . Rekel mi je, ko je v Kranji na postelji ležal: 'Jaz zadnje čase le sveto pismo berem in pa Tomaža Kempčana.' Slišala sem, da so nekateri v Kranju rekli: Se ne bo pustil previditi. Meni pa je rekel sam: 'Le nobeden naj tega ne govori. Vse bom dejal v red in poklical gospoda, ko bom videl, da mi je huje. Jaz nisem nikoli mislil, da bi se ne pustil prevideti; le takrat, sem menil, ko bi bil malo bolj slab.' Prav tako mi je govoril. Neki popoldan, malo pred smrtjo, je poslal sam po Dagarina. Precej dolgo tehanta ni bilo vun. Ko so iz vrat vun stopili, je Katra (sestra) slišala, da je rekel: 'Jutri pa ne hodite sami z zakramenti. Kapelanov eden naj pride. Jaz sem sedaj tako vse poravnal.' Drugi dan so s konduktom (moja op.: včasih — še v mojih letih — je bila navada, da je, preden je prinesel duhovnik iz cerkve ciborij s hostijo, zazvonil zvon in nato se je zbrala skupina ljudi, ki so v procesiji — konduktu — spremljali duhovnika do hiše obhajanca) prišli veliki kaplan Alojzij Košir, prav s konduktom. No, pa je bilo prav tako slovesno, da je videl Kranj."

Dolenc pravi: "Vsi grešniki še nismo nejeverniki." Prizna Prešernovo moralno laksnost (malomarnost), dovptie frivolnega značaja, da ni živel v skladu z zahtevamj vere . . . toda "v dnu grešnika je lahko še globoka vera v Boga, velika duhovnost; iz take je prav pri Prešernu pognala njegova najlepša pesem in tako ga je ob smrti spravila z Bogom. Vse se je storilo, da bi se odstranilo iz presnitev to, kar je njena najvidnejša prvina: vera v posmrtnost."

Nato razbira v tem pogledu več Prešernovih pesmi, najdlje se pa ustavi pri Krstu pri Savici, tej centralni pes-

Notranjost
Prešernove
rojstne hiše

Cerkvica sv. Marka v Vrbi, Prešernovem rojstnem kraju, ki jo pesnik omenja v sonetu

nitvi Prešernove poezije.

Ugotavlja, da "ves Krst sloni na veri, da je edina trajna sreča samo sreča onstran groba . . ." Zanimivo je, da je Prešeren kot uvodni akord prirejeni Lepi Vidi dal motto: "V zemlji globoki moje veselje — gori pri Bogu, moje so želje", kar je leta 1844 v lastnem nemškem prevodu Mornarja skoraj ponovil: "Moj up je šel po vodi, — le jadrajmo za njim," — "den segle ich nach mit Gott: naj jadram za njim z Bogom!" Ko torej izgubimo vero v srečo na zemlji, jo upajmo dobiti pri Bogu . . . To je misel Krsta. V njem Dolenc poudari predvsem: čudežno rešitev Črtomira na Bogomilino molitev in zaobljubo. Črtomir je doživel potrditev Bogomiline vere zaradi čudeža. Najglobljo misel pa je izrazil Dolenc s tem, ko Bogomilo primerja z Ifigenijo Goetheja in Tassa in mu je — kot ona — tudi ta svetnica: ko "obsije mavrica — nebeški zor obličje milo, je ta zor pač to, kar navadno imenujemo svetniški sijaj." Samo svetništvo Bogomilino je moralo tako prevzeti Črtomira — ob naravnem pojavu mavrice — da se mu je kot odprlo nebo. To je "milost božja, ki je za tak korak (spreobrnjenja) potrebna."

Tako je Dolenc v letu 1961 rešil psihološki problem Krsta v svetništvu Bogomiline dobrote . . . Osem let pozneje (1969) jo je poudaril nemški slavist A. Schmaus (Prešerens Taufe in der Savica, Studia Slovenica Monacensis, 112, 112—125) v njeni žrtveni odpovedi iz ljubezni. Ta "odpoved je najvišja ohranitev njene ljubezni" do Črtomira. Molila je, naj reši Črtomira, da se bo mogel "spreobrniti, sicer bosta ločena vso večnost". Zgodil se je prvi čudež: rešitev iz boja. In nato je šel razvoj: ne na epični ravnini, temveč v smislu "elegije", kot dramatski dvogor, ki ga prekine mimogrede le duhovnik odkrivanjem Boga ljubezni. Črtomir razumeva razgovor kot usodnost, ki vodi k združitvi na zemlji, Bogomila pa govori spiritualno. V koncu pa stopi iz himnične višine spet na zemljo z ljubezensko osebno noto: njena odpoved je samo zadnja potrditev njene globoke ljubezni. Nakar se Črtomir vda, se krsti, razdeli premoženje in postane duhovnik. V prsih umrjejo nekdanji upi . . . Zaradi tega, — meni Schmaus—izzveni Krst v elegično pesnikovo resignacijo, kot vsa ostala njegova elegijska poezija, ker ne omenja še posebej vere v posmrtnost.

Vtis dela, kot da je treba ločiti Bogomilino vero v posmrtnost, pa pesnikovo-Črtomirovo resignacijo. Toda mnenja sem, da je s to oznako pesnik samo hotel podati, da je Črtomir odmrll vsemu upu na osebno zemsko srečo ter se ves posvetil poklicu krščanskega misijonstva "v domačih deželah in preko mej", za drugih srečo, in da že ta poklic sam po sebi vključuje upanje na onstransko večno uživanje skupne sreče ljubečih se duš.

Naj se tudi kot dokaz Prešernovega brezverstva navedejo njegovo frajgajstarstvo (ki ga Dolenc razlaga iz odpora proti janzenizmu, Finžgar pa iz mode), njegovo razmerje do Ane in otrok, tudi to, kot pravi Jelovškova, da ni hotel dati prve hčere krstiti, da si je skušal vsaj dvakrat vzeti življenje, vse to ga ne približuje v območje današnjega materializma. In vsa njegova poezija govori proti temu, saj je izrazito duhovnega idealističnega značaja.

Morda bi res najlepše zaključili podobo Prešerna človeka in vernika s Finžgarjevimi besedami, kot je storil Dolenc: "Bil je Prešeren necerkven, to gotovo drži; bil je zaradi rahlega srca, ki je bridko občutilo udarce življenja, dvomljivec, včasih celo obupanec. Nikakor pa ni verjetno, da bi tak um in genij toliko verskih resnic in lepot vpletal v svoja neumrljiva dela zgolj iz estetskih razlogov ali celo iz ozira na zlahtu. Presilna stvariteljska moč je bila v njem, da bi se kot resničen nevernik ne mogel vsega tega ogniti" (Mladika 1939).

* * *

Toliko za spomin na Prešerna ob njegovem dnevu.

Ta je tudi dan slovenske kulture, ki ji je Prešeren eden njenih vrhov. Na ta dan praznujemo slednje slovensko kulturno delo, mi zlasti to, ki se opravlja med nami v izseljenstvu. Podpirajmo slovensko besedo, pa predajajmo jo iz roda v rod. Živo besedo, pa tudi tiskano. Dajmo brati naši mladini slovenske klasike. Naj spoznajo lepoto Prešernove pesmi in Gregorčiča in Cankarja in Preglja . . . In kulturno delo na vseh drugih duhovnih področjih, ki so dela duha, ne samo rok . . . Prešernov dan je dan duhovnega življenja Slovencev, pa naj bomo kjerkoli. V duhu je Slovenija ena sama, globalna, obsega ves svet: zajame naj tudi naše duhovno življenje.

DR. TINE DEBELJAK

Kmet Juhani

(Finska zgodba)

KMET Juhani je bil pač takšen — nepotrpežljivosti ni poznal. Njegova kočja je bila majhna in revna kakor on sam; stiskala se je blizu mejá prostrane finske pušče v zemljo. Vsa mirna in vdana, s kučmo čez ušesa je čakala — bi rekel — na sunke burje, ki je samovoljno in dostikrat nenadoma pripravljeno na neurje, pa je vendarle trdno in pogumno in molče stalo na svojem mestu — kakor kmet Juhani.

Njegova poševna očesca so se bliskala, ko je pomlad v skoku planila s prostranega, sinjega neba na ozke rjave ogone okoli njegove domačije. Takrat je pušča docela pozabila na svoje ime. In tudi kmet Juhani se ga ni več spominjal.

“Ali ne živimo v raju?” je dejal svoji ženi Märti in pomaknil svojo koničasto laponsko kučmo z razoglavega čela, da mu je skoraj razposajeno zdrsnila na tilnik. Märtin nagubani obraz z živordečimi lici se je komaj za spoznanje razjasnil.

“Raj?” je nejevoljno zagodrnjala. “Lep raj! Saj drugega nimava in ne jeva kakor kruh iz drevesne skorje! Ali to ti povem: če bom morala prihodnjo zimo spet mesiti kruh iz brezove skorje, potem — — —”

Kaj naj bi bilo potem, Märti ni povedala. Saj še sama ni vedela. Samo grozila je zmeraj. Pa reva drugače tudi mogla ni. Ledena burja ji je namreč prepihalá dušo in zato — hu! — je bil zmeraj hlad v njej . . .

Kmetu Juhaniju pa je cvetelo čudno svetlo, živo pisano finsko poletje v srcu. Kratko je to poletje, a vzbuja toliko lepih nad in že vnaprej si mu hvaležen za njegove dobrote. Navaja te k iskreni pobožnosti. In ker je tudi pod temno kopičastimi, grozečimi oblaki v Juhanijevem srcu še kar naprej žarel odblesk tega poletja, je znal vedno en sam odgovor, kadar koli sta iz Märtinih ust pihala nezadovoljstvo in strah: “Žena, pomisli vendar: Bog nas noče ugonobiti, samo preskuša nas! . . .”

* * *

Poletje — le preveč bežen gost — je brž ginevalo, toda žito je rumenelo in že je kmet brusil svojo koso. Pa je prišla noč, ko je v njej zimska megla prelezla polja kakor tat.

Slana na žitu! Med rožljajoče klasje je planil silovit vihar. In zavijanje in žvižganje, prasketanje in pokanje je prebudilo ubogega Juhanija. da, zgrabilo ga je za srce, še preden se je prav zavedel. In glejte si, s tresočimi koleno je stal pred razdejanimi upi. Toda sklenil je roke.

Märta je tulila in vpila. Rž je pozebla, vsa rž! V brezumnem srdu je razbijala s koščeni pestmi po predalu, ki je v njem ležal plehki, suhi, trdi kruh iz drevesne skorje, ga potegnila iz njega in ga hotela pohoditi. Tedaj je pristopil njen mož, z globoko žalostjo se ji je zazrl v obraz in ni vedel drugega ziniti, kako samo svoj stari rek: “Bog nas noče ugonobiti, samo preskuša nas! . . .” In z neskončno potrpežljivostjo v svojem tihem glasu je s poudarkom ponavljal: “Preskuša — samo preskuša nas! . . .”

* * *

Bela smrt zime je dolgo čepela nad njivami in kočami kmetije. Naposled je prinorela in priplesala spet mlada, živa pomlad v zelenečo pokrajino. In kakor leto za letom so se spet zganile pridne roke. Bile so sicer nekoliko bolj uvele, toda v njih je krožilo spet novo veselje do dela. Zlato zaupanje je pognalo kakor zlati ključki po kotih na dvorišču. In dobra volja je plavala s prosojnimi belimi ovčicami na nebu tja daleč v deželo upanja. Prelepo je bilo žito, ko je napočil avgust v bornih severnih predelih Finske.

Kmet Juhani se je smejal, da so mu solze polzele mimo širokega nosu. Kimal je proti nebu, kakor bi videl ondi ljubega Boga. In menil se je z njim in s samim seboj:

"Saj, saj, dolgo in velikokrat si nas preskušal — mar naj bi bil ti, mali Juhani, zaradi tega nepočakan in naj bi bil obupal? Kje neki! Saj veš: milost nebeškega Očeta je, da te je posadil na tole domačo grudo, kjer mora tvoja vera tudi kaj prenesti in kjer zaupanju v božjo pomoč sapa ne sme poiti."

Toda naslednji dan se ni več smejal. Njegova zrela njiva je ležala pod debelo, prezgodnjo plastjo snega. In z gora je žvižgalo in tulilo — in vmes se je hripavo oglašala Mārta: "Kruh iz drevja — kruh iz skorij — grenki brezov kruh! Groza, groza! . . ."

Juhani je pritiskal čelo na križe v oknu, da se mu je vtisnilo rdeče znamenje vanj. V njegovih možganih se je nekaj vrtnčilo: bilo je zdaj res kakor divji, blazen obup. Potem pa mu je bilo, kakor da je dober angel stopil k njemu in mu zašepetal v uho z glasom potrpljenja: "Že mora tako biti, da te Bog še enkrat preskuša. Le to hoče tvoj Oče v nebesih, nikar pa, da bi te ugonobil!"

* * *

In spet je minilo nad zapuščeno belo samoto mnogo mesecev z lakoto in žalostjo. In spet je vse zazelenelo in zacvetelo v samoti na severu. In kakor vselej so delali dan za dnem marljivo in pogumno, skrbno in zaupno.

Končno je pod prijaznim, dasi že hladnim son-

cem, v mirnem ozračju popadalo žito v gostih vrstah v razore. In ko je kosa odzvenela, so zleteli blesteči snopi na voz in suhljata konjiča sta sopihajoč odpekotala domov. Dolga sončnica pri dvo-riščnih vratih je stezala svojo debelo, rumeno glavo in začudeno gledala, kako spravljajo zlati blagoslov pod streho. Maloštevilne kure so pritekale in zobale in zobale . . .

Samo Mārta je nezaupljivo javkala: "Zdaj bom pa pekla ržen kruh in nobenega drugega več — mar ne?"

Kmet Juhani si je otrl znoj s čela in zaprl vrata pri skednju. Potem je položil svoji ženi roko okoli ramen, neokretno sicer, pa le s tolikšno silo, da se ga ni mogla otresti.

In trdno je zvenel njegov glas, ko je rekel: "Žena, ali naj bi bil Bog zaman preskušal naše potrpljenje? Lej, našem sosedu Lauriju onstran hriba je snoči žito pozeblo. Čudež, da je ostalo našemu polju prizanešeno. Mar nam ni tudi bratova stiska dana v preskušnjo? Ali naj mi imamo vse dobro, on pa nič? Mārta, primešaj v našo moko spet brezove skorje — pa bo dovolj za nas in zanj . . ."

V Märtini duši se je vzdignil silovit vihar in grdo je hotela vzkipeči. Ko pa je pogledala svojega moža čisto slučajno v obraz, je odmirovala — obmirovala tako, kakor je še nikoli dotlej ni videl . . .

ELZA HASSE

ZA VALENTINOVO

Kako prekrasna si ljubezen taka,
ki tiho skrivaš se v srca globini.
Neznana ustom je beseda vsaka,
ki skrito tajnost srčno razodeva.

Le duši dobro čutita edini,
da isti ogenj dvoje src ogreva
in grel do zadnjega jih bode dneva.

P.S. FINŽGAR

RUSIJA KUPUJE ŽITO . . .

Članek je objavil goriški "Katoliški glas" v zadnjem novembru in nanj sem se spomnil ob mnogih komentarjih v zvezi z rusko zasedbo Afganistana. Celó iz ust voditeljev smo slišali, da gospodarski bojkot (tudi prodaja žita je bila pri tem večkrat omenjana) Rusije ne bi prav nič prizadel. Po branju članka si ustvarite mnenje sami.

V PRAVEM socializmu morajo otroci pospravljati tudi krušne drobtine in ne odmetavati kruha! To morajo v letošnjem šolskem letu učiti sovjetske učiteljice po šolah, ker tako ukazuje posebna ministrska okrožnica. V žitnih skladiščih Sovjetske zveze je letos manj pridelka zaradi slabega vremena, suše, povodnji in hude zime, kar se ponavlja že vsa leta po oktobrski revoluciji leta 1918 in je v prvih letih po njej prišlo celo do prave lakote.

Dejansko gre za primanjkljaj 45 milijonov ton žita. To so "drobtine", ki jih mora Sovjetska zveza kupiti in jih bo uvažala, dokler bo imela denar, ladje in žitne silose. Ljudski pregovor pravi, da je za kos kruha tudi Kristus stopil z osla. Danes pa mora zanj tudi Brežnev razjahati konja. Sovjetsko kolektivno kmetijstvo polaga letos spet hud obračun državni ekonomiji, kot se to ponavlja že leto za letom. Vladni "ukazi" nič ne zaležejo. Vremenski pogoji: dež, mraz in poletna suša so zameglili ukazani cilj: 226 milijonov ton žitnega pridelka za leto 1979.

Če bo vse v redu, bodo v sovjetske silose zbrali največ 180 milijonov ton vsega žita za kruh in živalsko krmo. Ker pa kruha ne sme manjkati in otroci ne pazijo dovolj na krušne drobtine, je sovjetska vlada morala začeti z nakupi žita na ameriškem trgu. Uradno so že dvignili tri milijone ton, neuradno pa sedem milijonov ton žita in ga iz ameriških silosov usmerili proti sovjetskim pekar-
nam.

Cena sode žita je na čikaški borzi štiri dolarje. Končni obračun, ki ga bo morala plačati Moskva, bo znašal 10 milijard dolarjev. Po 62 letih padca carizma, od izkoriščanja človeka po človeku, od zatona fevdalizma in po pol stoletju totalnega planiranja, nasilnih ukazov, sovjetska poljedelska politika še vedno finančno podpira že itak bogate ameriške farmarje . . .

Žitni pridelak ameriških farmarjev presega za kar 60 milijonov ton domačo potrošnjo. To je pač uspeh ameriškega poljedelskega kapitalizma. Ameriških kmetov je manj kot pet milijonov, a pridelajo 265 milijonov ton žita. Sovjetski poljedelci pa imajo na voljo večje površine in jih je kar 35 milijonov, pridelajo pa le 180 milijono-

nov ton žita. Če to ne bi bile uradne številke, bi se vse zdelo običajno protisovjetsko obrekovanje . . .

Toda kruha bo v ZSSR dovolj. Tudi cena bo ostala: 10 kopejk za kilogram. A to iz političnih razlogov. Da pa bo kruha dovolj in poceni, kljub silnemu pridelovalnemu deficitu, bo moralo državno gospodarstvo, katerega že itak tarejo težki vojaški izdatki (ti požoro kar 13 % kosmatega državnega dohodka) seči po dragocenih finančnih virih. Prav tako se bo treba odpovedati že davno napovedanemu blagostanju, ko bo sovjetski človek dosegel in celo presegel ameriškega, kot je to napovedal že pokojni Hruščov. Nekateri sovjetski gospodarstveniki trde, da politične cene nekkih pridelkov in kruha bolj škodijo kot pa koristijo posamezniku in gospodarstvu, ker majejo zaloge in večajo potrato. Pravijo pa, da to ni gospodarsko, temveč politično vprašanje. Ameriški farmarji pa si zadovoljni manejo roke. Kje je krivda?

Dokler ne bo v Sovjetski zvezi rešeno vprašanje kmetijstva, ni moč misliti na kakršen koli gospodarski dvig. Partija in vlada vesta to že pol stoletja in bodoča petletka (1981—1985) bo reformo ponovno vključila v svoje načrte. Toda predružačenje sovjetske kmetijske proizvodnje bi pomenilo vpad v organizacijo sovjetske družbe, v kateri je kmetijska kriza nekaj nalezljivega iz leta v leto in je postala že kar sistem. To potrjuje stalni neuspeh reform in pa vedno močnejši in nujnejši zasebni sektor, ki s komaj tremi odstotki zasebne zemlje nudi kar 35 odstotkov potrošnih pridelkov.

Sovjetska poljedelska reforma sliči velikanu, ki se hoče dvigniti s tal, a se oprijemlje vezalk lastnih čevljev. Milijoni in milijarde dolarjev, tudi v manj težkih letih, se pretakajo leto za letom iz sovjetske državne blagajne v žep ameriških farmarjev.

Ameriška državna blagajna pa tako dobiva povračilo podpor, ki jih Washington daje svojim farmarjem. Sovjetska zveza vsled svoje dezorganizacije in nesposobnosti v poljedelski politiki finansira Ameriko. Toda sovjetska politika bo nesposobna vse dotlej, dokler ne bo dopustila drugačnega gospodarstva, drugačne družbe. Tudi socializem ne more razpolagati z denarjem, ki ga nima, oziroma ga je že zapravil.

s.h.

KDOR DRUGE OSREČUJE,

SEBE IN DRUGE BOGATI.

GLASNIKI so gostovali . . .

ZADNJE čase smo bili pri Slovenskem misijonu v Adelaidi kar precej aktivni. Prav je, da vam to nekoliko opišem, saj se nasplošno od tu žal malo oglašamo. A za praznike tudi adelajdske Slovence prevzame domače razpoloženje in se v večjem številu zberemo okoli slovenske cerkve. Tokrat nas je to razpoloženje prevze-lo že prej.

Praznike smo prav za prav začeli že z Miklavževanjem v cerkveni dvorani. Dne 6. decembra zvečer smo imeli najprej mašo za naše otroke, starši pa so se pri tem spominjali svojih mladih let. V dvorani smo se nato zbrali na tombolo (bingo), s katero smo pokrili stroške, da je Miklavž lahko obdaroval vsakega otroka. Ko pa je prišel sveti škof Miklavž, ga dolgo nismo mogli prepoznati. Končno smo le izsledili, da mora biti Ahlincv Frank — njegova sestra Rozika se mu je kar hitro spravila na kolena in ga celo večkrat poljubila, četudi ni takoj dobila svojega darila, ker mu je doma večkrat nagajala . . . Bil je res prijeten večer za otroke in odrasle. Poizvedujemo, kdo bo Miklavž v letu 1980 — že sedaj bi se mu radi prikupili . . .

Zelo lep dan smo imeli tudi v petek 7. decembra, ko smo pričakali naše goste, GLASNIKE iz Melbourn. Prispeli so okrog šestih zvečer in vsak je imel že svojega "sponzorja", ki ga je sprejel za vse dni obiska. Od dolge vožnje so bili precej utrujeni in so se hitro porazgubili po naših družinah. Naslednji dan so se Glasniki z nekaterimi izmed nas odpravili na ogled Adelajde. Pravijo, da jim je bilo naše mesto zelo všeč, zlasti še Festival of Arts Theatre. Ta dan je bila seveda tudi generalna vaja ob treh popoldan, pa še sto drugih priprav za večerni koncert. Morali smo preizkusiti oder in urediti dvorano. Stole smo si izposodili iz dvorane farne cerkve, oder iz državne opere, zavese pa smo

morali sami kupiti in jih je skupina naših mamic prikrojila po meri.

Na že omenjeno generalno vajo ob treh smo se zbrali vsi, Glasniki in tudi naši adelajdski pevčki — Slovenci Junior Choir jim pravimo, vodi pa jih g. Jože Štrbenc. Med vajo smo bili vsi iznenadeni, da nas je obiskal visoki gost — v zameno za večerno predstavo, katere se žal ni mogel udeležiti. To je bil sam Premier Južne Avstralije, g. Dr. David Tonkin. Sprejel ga je dr. Stanislav Frank, a lepo ga je pozdravila tudi moja sestra Martinca, ki se je za to priliko oblekla celo v narodno nošo. Gospod Premier je bil med nami zelo vesel in kar solze so mu prišle v oči, ko je od naših pevcev zaslišal tudi pesem "Australia". Navduševal nas je, naj le nadaljujemo po tej poti in bogatimo Avstralijo z našo kulturo. Omenil je tudi, da smo Slovenci z vso pravico lahko ponosni na rojaka Miša Lajovica, ki je postal kot prvi priseljenec avstralski senator. Premier je bil med nami tako domač in prav nič se mu ni zdelo zamalo, da je prišel med eno najmanjših etničnih skupin v Adelaidi.

Premier si je ogledal tudi lične grbe slovenskih mest, s katerimi je bila okrašena dvorana. Naslikala jih je na les, kakih petdeset po številu, Ana Zupančič. Ob koncu visokega obiska pa so Valenčičevi trojčki — Walter, David in Sonja — ter Lilica Ivančič izročili Premierju zaboj steklenic slavenskega vina iz "Ljubljana Wineries". Zahvalil se je za dar, sam pa je ostal zvest avstralski tradiciji in z nekaterimi našimi očeti popil nekaj kupic piva.

Ob pol osmih zvečer je bil koncert. Tako lepega petja in toliko novih slovenskih pesmi še nismo slišali. Spored je trajal dobri dve uri. Pa ni bilo nikomur dolgčas in naši poslušalci so s ploskanjem in klici ho-

teli še in še. Dvorana je bila polna in vesela sem, da se je zbralo toliko ljudi, ki jih zanima kulturno delovanje mladine. Nobenemu ni bilo žal, da je prišel in poslušal, kaj zmore Melbourne in kaj Adelaide. Mogoče pa bomo kdaj lahko tudi mi vrnili obisk in šli gostovat v Melbourne.

Tudi naslednji dan, nedelja, je prinesel svojo pestrost. Pri slovenski maši so prepevali Glasniki, gospod Kraševc, na obisku iz Slovenije, pa je imel govor in sveto mašo. Posebej ganljivo je bilo, ko se je na koncu maše mala Elizabeta Suznik zahvalila Melbournčanom za njihov obisk in nastop ter jih povabila, naj še pridejo v Adelaide. Naši pevčki pa so gostom v slovo zapeli v slovenskem in angleškem jeziku znano pesem "Beli cvet — Edelweiss", ki so jo končali skupno z Glasniki.

Potem smo imeli lepo pripravljen BBQ, ki nam je dal priliko, da se z melbournskimi gosti tudi osebno bliže spoznamo in razveselimo. Kot vem, se nekateri

izmed njih že dopisujejo. Lepi dan nas je potem vse skupaj zvalil na morje. Kar prehitro je bilo nedelje konec in tudi ponedeljek je hitro minil. Glasniki so se odpeljali v Victor Harbour, a dan je bil vetroven in se ni bilo treba hladiti v morju. V torek pa so se od nas poslovili med veselimi klici, da se bomo še srečali. Upam, da bodo na obisk Adelaide ohranili lepe spomine.

V imenu vse naše skupnosti bi se rada ob koncu poročila zahvalila Glasnikom in našim pevčkom ter vsem, ki so naši mladini in nam vsem s svojo požrtvovalnostjo pripomogli do tega lepega srečanja. Res je bilo veliko dela: očistiti okna, pripraviti oder in zavese, okrasiti cerkev, pomagati pri nastopu in BBQ, prenočiti in oskrbeti Glasnike . . . A bilo je vredno, saj nam je pripravilo toliko veselja. Bog naj vsem povrne — mi mladi pa se bomo tudi potrudili, da bomo vselej staršem v veselje.

HELENA RANT

Dejanska milost božja

Med zapuščino pokojnega urednika o. BERNARDA AMBROZIČA sem našel ta njegov članek, s katerim prav "po ameriškano" prikaže, kaj je dejanska milost božja. Svoj čas smo se pri verouku učili o njej — koliko od nas bi jo še znalo razložiti? V osvetežitev našega verskega znanja in v spomin na pokojnika, pa obenem ob prazniku sv. Valentina (14. februarja) članek objavljam.

TRIDESET do štirideset otrok čaka na pouk. Pred seboj v razredu nimajo table — namesto nje stoji tam belo platno, nategnjeno na močan okvir. To pomeni, da bodo pouk spremljale slike.

Nastopi katehet in ukaže mir. Sledi seveda molitev.

"Otroci, danes se bomo učili, kaj je dejanska milost božja. Za zdaj si zapomnite samo ti dve besedi: **dejan-ska milost**. Kdo jih zna ponoviti?"

(Roke se dvigajo in eden ali dva sta poklicana. Odgovora sta pravilna.)

"Zdaj pa poslušajte! Bral vam bom lepo zgodbo iz evangelija, ki jo najdemo pri svetem Mateju v osmem poglavju. Prav natanko me poslušajte in si vse dobro zapomnite, zakaj ko bom končal, vas bom nekaj posebnega vprašal. Med branjem pa bodo zgodbo spremljale slike na platnu in vam dogodke še bolj živo predstavile."

Katehet začne brati:

"Jesus je stopil v čoln in z njim so šli njegovi učenci. In glej, nastal je na morju velik vihar, tako da so čoln zagrinjali valovi — on je pa spal."

(Pokaže se slika, katehet na njej pokaže to in ono Slika izgine.)

"In pristopili so učenci, ga zbudili in rekli: Gospod, reši nas, potapljam se!"

(Druga slika. Postopek kot prej. Slika izgine.)

"In jim reče: Kaj ste boječi, maloverni? Tedaj vstanite in zapove vetrovom in morju — in nastala je velika tišina."

(Tretja slika . . .)

"Ljudje so se pa začudili in govorili: Kdo je ta, da se mu pokorni celo vetrovi in morje?"

(Četrta slika. Tudi ta izgine.)

"Otroci, ali ste dobro poslušali? Zdaj pride tisto, kar sem vam napovedal. Kdo bi mi znal zgodbo lepó ponoviti?"

(Vse roke se dvignejo. Eden je poklican, morda se pripovedovanje razdeli med dva ali tri. Tudi slike na platnu se ponove . . .)

"Dobro, otroci! Zdaj pa poslušajte drugo zgodbo, ki ni vzeta iz evangelija! Ta zgodba je iz našega časa in iz naše dežele."

(Preden natipkam zgodbo, je treba za slovenske bralce, ki severnoameriških razmer ne poznajo, nekoliko razlage. V Združenih državah — pa tudi v Avstraliji sem že videl reklamo za voščilnice k temu dnevu — ima god sv. Valentina poseben pomen — svetnik velja za patrona zaljubljenec. Mladi ljudje si takrat med seboj delijo "srčke". Odkod je prišla ta navada v zvezi s svetim Valentinom, nas tu ne zanima. Je pa zadeva nekaj takega, kot so bili v naši domovini "srčki" in "srca" ob priliki žeganj in podobnih praznikov. Razlika je menda ta, da so ameriški "srčki" večinoma zgolj papirnati, ne pa iz lecta kot naši. Navadno se kupijo — tudi v obliki voščilnih kart, nekateri pa jih narišejo ali izrežejo sami. Na teh srčkih so razni napis, bolj ali manj "ljubezenski", a navadno v prav dostojnih mejah. Tisti, ki srček da, se tudi podpiše. Ne dajejo si jih le resnični zaljubljeni — dobe jih tudi prijatelji in znanci. Delijo si jih med seboj šolski otroci, dajo jih učiteljicam in sploh osebam, ki jih imajo radi. In ker delijo te srčke za praznik sv. Valentina, se jih je prišlo kar ime "Valentine" — valentajn jim pravijo v angleški izgovorjavi. Tudi mi jim recimo tako v našem članku!)

Katehet bere zgodbo: "Neki mož, malo čez petdeset let star, je stopal mimo katoliške cerkve. Prav blizu je bila farna šola. Počasi je stopal in gledal zamišljeno v tla. Kar zagleda na tleh pred seboj rdeče papirnato srce. Seveda je takoj vedel, da je to 'valentajn', ki ga nekdo izgubil. Postal je radoveden, čigav naj bi bil ta srček. Skloni se in ga pobere . . ."

(Slika na platnu.)

"Išče podpis in najde ime: Veronika. Potem bere napis. Iz njega spozna, da je neka deklica z imenom Veronika namenila svojega 'valentajna' Jezusu. Zato, ker je bila Jezusu hvaležna, da je nam dal svoje božje Srce . . ."

(Slika!)

"Mož se je zamislil. Spomnil se je na čase, ko je sam — pred štiridesetimi leti — hodil v farno šolo in praznoval dan svetega Valentina po navodilih sestre učiteljice. Tudi on je takrat vsako leto namenil svojega 'valentajna' božjemu Srcu in nanj napisal posvetilo in obljube. Pa to je bilo davno. Od takrat je mož že na vse svoje obljube pozabil in skoraj odpadel od vere. Zdaj pa je gledal Veronikinega 'valentajna' in nekaj se mu je zganilo v srcu. Kaj, ko bi spet začel . . . ? Hudo vznemirjen je šel domov in sedel k večerji, pa ni mogel z veseljem jesti, ker ga je nekaj tiščalo . . ."

(Slika!)

"Po večerji si je rekel: Nič lepo ni, da sem postal tak. A to pa le še vem, da bi me Jezus rade volje nazaj sprejel, če bi se poboljšal. Na tem najdenem 'valentajnu' vidim, kako sem ranil božje Srce, a to Srce me še vedno ljubi . . . — Nekaj mu je reklo v duši: Vstani in pojdi!"

(Spet nova slika!)

"Res je vstal in šel ter pozvonil na vratih najbližjega župnišča. Prosil je, da bi prišel duhovnik. Kmalu je stal pred njim . . ."

(Slika!)

"Father, je rekel neznan mož, tako in tako je z menoj. Dolgo vrsto let že nisem bil pri spovedi, pa zdaj bi spet rad začel vse odkrati. — Tako je rekel in pokleknil, pa sta kar tam v govornici opravila dobro dolgo spoved."

(Slika!)

"Drugo jutro je mož prejel sveto obhajilo."

(Slika!)

"Potem je šel ves srečen domov in je napisal o sebi to zgodbo. Še več. Spis je poslal najbližji katoliški radijski postaji in tam so jo dali v svoj program. In dodali so: Če Veronika posluša, ji lepo čestitamo, da je njen izgubljeni 'valentajn' napravil toliko dobrega . . ."

(Katehet da otrokom ponoviti zgodbo in spet se prikazujejo slike.)

Katehet nadaljuje: "Otroci, zdaj ste slišali drugo zgodbo, ki ni iz evangelija. Dve zgodbi ste slišali drugo za drugo. Kdo med vami mi ve povedati, kakšno zvezo imata med seboj?"

Otroci napenjajo možgane, pa se jim nič ne posveti.

"Saj se mi je zdelo, da tega ne boste vedeli povedati. Jaz pravim, da je druga zgodba samo narobe obrnjena prva. Ker me debelo gledate, vam bom pojasnil: V prvi zgodbi je Jezus tisti, ki spi. Eden od učencev ga potrese in pokliče. V drugi zgodbi je pa eden učencev, ki spi — in tega Jezus pokliče. Tisti učenec je oni mož, ki je našel 'valentajna'. Do takrat je res spal. Ni spal telesno spanje, spal je duhovno spanje. In spal je duhovno spanje dolgo vrsto let . . . — Otroci, zakaj pravim, da je spal duhovno spanje?"

"Ker je živel v grehu, proč od Boga . . ."

"Dobro! Zdaj že spoznavate, da je druga zgodba res druga stran prve zgodbe. Pa bom še več povedal. V prvi zgodbi so učenci zavpili: Gospod, reši nas, potapljam se! Jaz mislim, da je najprej en sam tako zavpil, potem pa še drugi za njim, ko se Jezus ni prav precej zbudil. Da, tako je bilo v prvi zgodbi. V drugi zgodbi pa Jezus vpije nad enim svojih učencev: Daj vendar, da te rešim! Potapljaš se! — Poglejte!"

(Nova slika: Jezus trese moža, ki spi med razburkanimi valovi.)

"Kaj pa pomenijo na tej sliki valovi?" vpraša katehet.

"To so valovi večnega pogubljenja . . ." se nekdo oglasi.

(Slika: Mož pred cerkvijo ogleduje najden Veronikin srček. Jezus mu drži roko na rami.)

"Kaj morda slišite, da Jezus vpije nad možem: Potapljaš se! . . . ?"

(Otroci poslušajo in odkimavajo, katehet pa medtem ugasne aparat in odgrne okna.)

"Seveda me slišite. Jezus ne govori z besedo, da bi ga mož slišal s telesnimi ušesi. Govori tako, da ga sliši samo moževa duša. Jezus ne govori z jezikom — po-

služil se je za svoje tihe besede neke druge reči. Katero?"

Po kratkem molku se le nekemu posveti: "Poslužil se je 'velentajna', ki ga je Veronika izgubila . . ."

"Tako je! Tisti 'velentajn' je pomenil za moža prav toliko kot Jezusova živa beseda. Vidite, to je **dejanska milost** božja, ki je hodila za možem leta in leta, pa ni vedel zanjo. Nazadnje ga je ujela s tistim 'velentajnom'. Tu imamo živ zgled, kaj je dejanska milost in kako

dela za človeka. Pa tudi to, kako uči človeka delati. Zato, ker uči človeka delati in delati tako kot je Bogu všeč, zato pravimo tej milosti — dejanska milost . . ."

No, morda pa bo tudi ta preprosta zgodba (in še tako preprosto povedana) za koga Veronikin izgubljeni "velentajn"; in branje tega članka — dejanska milost, s katero bo Bog potrkal na dušo . . . Bog daj!

Ali veš, kakšen okus ima kruh?

Sam kos kruha. Suh kruh. Kos kruha, brez masla, klobase, sira ali druge obloge, brez mleka ali kave. Samo kos kruha.

Poskusi in sedem ali osem ur ničesar ne jej, tako dolgo ne, da ti bo želodec počestno krulil. Nato poskusi kos kruha. Izkušnja, da boš vedel, kakšen okus ima kruh, lahko spremeni celo tvoje življenje.

Naenkrat se zaveš usode milijonov ljudi, ki dan na dan nimajo več, kakor kos kruha ali prgišče riža. Spomniš se morda prošnje iz očenaša: daj nam danes vsakdanji kruh.

Spoznaš tudi, kaj ti je življenjsko potrebno in da imaš vsega v izobilju. V kruhu zaslužiš Kristusa.

Fr. Basil Valentin O.F.M. in Fr.
Stan Zemljak O.F.M., Baraga House
19 A'Beckett St., Kew Vic., 3101
Tel.: 861-8118 in 861-7787

Slovenske sestre — frančiškanke
Brezmadežne, Slomšek House
4 Cameron Court, Kew, Vic., 3101
Tel.: 861-9874

14. februarja 1980 ●

● Počitnic je konec in počasi bomo prišli v tir. Vzame pa nekaj časa, kajne? In to se pozna tudi pri dejavnostih verskega središča. Tudi vreme je na splošno v februarju še kar prevroče za resen začetek. No, pa v postu bo že steklo in do velike noči nekako zajelo svojo običajno razsežnost.

● Dejavnosti verskega središča je poleg rednega slovenskega bogoslužja, delitve zakramentov in ostalih verskih uslug kar veliko: Slomškova nedeljska šola osnovnošolske mladine, da ne pozabi materinega jezika in se pripraviti za bodoči študij slovenščine v srednji šoli; sobotna pevski zbor GLASNIKI in mladinska folklorna skupina; Baragova knjižnica, kjer so poleg izposojanja razne slovenske knjige tudi napredaj; Društvo sv. Eme s svojo delavnostjo v dvorani; Baragov dom ob letošnji dvajsetletnici še vedno deluje in je priznana karitativna ustanova, kakor je sestrška hiša Slomškov dom znan po dnevnih oskrbi in čuvanju otrok. Še marsikaj bi lahko dodal, zlasti na karitativnem polju.

● Melbournske rojake bi skoraj rad malo pokaral, ker sem zadnji čas za precej bolnih oseb prekasno in nekako slučajno zvedel, da so bile v bolnišnici. Vsakega rade volje obiščemo, tako patra kot sestre, če le dobimo pravočasno sporočilo. Naj se nihče ne boji, da obisk duhovnika za bolnika pomeni — smrt. Ravno obratno: prinese mu merico korajže. Zakrament maziljenja, ki ga mnogi še danes krivo imenujejo zakrament umirajočih, ima vse molitve za dušno in telesno zdravje, ki čudovito pomirjevalno vplivajo na bolnika.

Zato: obvestite nas pravočasno o rojajkih-bolnikih! Ko gre že za ureditev pogreba, je žal prekasno . . .

● Obiskov iz domovine je kar vedno nekaj med nami. Nekateri ostanejo delj, drugi manj časa, upam pa, da se vsi vračajo v domovino z lepimi spomini na Avstralijo in nas avstralske Slovence. Od časa do časa dobimo med njimi tudi kakega duhovnika, ki ga hitro porabimo pri vsakem središču za pomoč in prijetno spremembo vernikom. Te mesece je med nami župnik iz Št. Janža pri Velenju, g. Tone Krašovec. Živi pri sorodnikih in je že končal v mestu angleški tečaj. Za božič je šel pomagat v Sydney, pri nas je pa tako večkrat. Prav te dni pa pričakujemo g. Stanka Ipavca, ki župnikuje v Spodnji Idriji. Med onemesečnim obiskom bo živel pri sorodnikih v North Altoni.

● Upam, da bomo na koncu Tipkarije mogli objaviti

poročilo Društva sv. Eme, ki bo imelo v nedeljo volitve novega odbora. Ta skupina naših gospodinj je res delovna in zasluži naše priznanje, pa tudi sodelovanje in pomoč. Prav bi bilo, da bi se ji pridružile še nove ženske moči. Če pravimo, da žena pri hiši podpira tri vogale, isto velja tudi za naše središče, vsaj kar tiče domačnosti in postrežbe v dvorani.

● Pa tudi naš cerkveni pevski zbor bi potreboval kaj novih moči. Ženskih in seveda moških, ki se cerkvenega kora tako čudno boje. Ne vem zakaj, saj smo Slovenci znani kot dobri pevci: pravimo, da trije že tvorijo pevski zbor. Za cerkveni zbor bi jih pa le pričakoval več, saj res ni malo pevcev med našimi moškimi.

● G. Birska je namestil novo črpalko za vodo v skladišču dvorane pod cerkvijo, če prejšnja po desetletnem delu slučajno odpove. G. Brne pa je "poflikal" pred začetkom pouka pod v šolskem razredu, ki je dotrajal in bo treba verjetno kmalu novega. Tudi Jernejčičevega Janeza večkrat pokličemo za kako nujno mizarsko popravilo, Jerneja Podbevška pa seveda za električne probleme . . . Zahvala vsem!

Bolj ko gledam lesene dele zunanosti cerkve, bolj čutim, da so potrebni nove barve. Bi bilo kaj naših pleskarjev na razpolago? Morda zdaj za postno pokoro . . . Prostovoljcem bi bil iz srca hvaležen.

Glede notranjosti Baragovega doma, ki tudi kriči po pleskarski roki, sem dobil že nekaj obljub, toda od obljub, toda od obljub do izvršitve je včasih tako dolg korak . . . Letos obhaja Baragov dom dvajsetletnico — morda bi bivši Baragovci-pleskarji žrtvovali zanj kaj urič? V spomin na stare čase, ko jim je bil prvi dom ob prihodu čez lužo . . .

● Postni čas se je pričel: vzemimo ga resno kot pripravo na velikonočne praznike. Zlasti ne pozabimo na **Project Compassion**, da bomo ob svojem pritrgovanju pomagali tudi drugim, ki si nimajo kaj pritrgovati.

Enkrat na teden bomo imeli večerno postno pobožnost: združeno z mašo, križev pot, spokorno vajo . . . Tudi pred nedeljskimi mašami v postu bomo ob postajah križevega pota premišljevali Gospodovo trpljenje.

● Rojaki v Wodongi in Alburyju imajo redno slovensko mašo na tretjo marčno nedeljo (16. marca) v čisti cerkvi. Vabljeni!

● Krstov v zadnjem mesecu ni bilo — malokdaj v vseh letih moje tipkarije se je zgodilo, da ni bilo treba omenjati krstov. Tač pa smo vpisali v našo knjigo dve novi poroki: Dne 3. februarja sta si tudi pred Bogom obljubila zvestobo **Jelka Pinterič** in **Gregory Chi Sek Li**. Jelka je bila rojena in krščena v Mariboru, njen zakonski mož pa je iz Hongkonga. — Dne 9. februarja pa sta na skupno življensko pot stopila **Frank Gomizel** in **Anita Naomi Pandy**. Frank je iz znane slovenske družine, rojen v Melbournu in krščen pri Sv. Moniki v Moonee Ponds, nevesta pa je iz Madrasa v Indiji in tam krščena v anglikanski cerkvi. Naša nadškofija je izdala ženinu poleg dovoljenja za mešan zakon tudi poseben spregled, da se je smel veljavno poročiti v cerkvi neveste (anglikanska cerkev Vseh svetnikov v Claytonu), seveda pod gotovimi pogoji.

Obema paroma naše iskrene čestitke! Bog naj ju blagoslovi!

● Žal nam tudi z obiskom smrti ni bilo prizanešeno.

Najprej bi šel rad nazaj v december, ker še nisem omenil smrti gospe **VIKTORIJE PEDA** r. **ČESNIK**, ki je po dolgem trpljenju izdihnila v privatni bolnišnici Vauluse Hospital, Moreland Road, Brunswick. Pokojnica je sestra pri SDM poznanega Pavla Česnika, rojena v Ljubljani dne 18. decembra 1913. V Avstraliji je bila preko dvajset let, tu se je tudi poročila v Litvancem. Otrok v zakonu nista imela.

V Viktorijini dolgi in mučni boleznini sem jo v bolnišnici večkrat obiskal. Kadar ni imela prehudih bolečin, je rada obujala spomine na rodni kraj in svojo mladost. Ko je zvedela, da bo umrla, sva tudi skupaj molila. Očiščena z nepopisljivim trpljenjem je izdihnila dva dni pred božičem, 23. decembra. Pogreb je bil po praznikih iz pogrebnega zavoda v krematorij v Fawknor.

Komaj zdaj v februarju sem zvedel za smrtno nesrečo rojaka, ki se je 14. januarja ponesrečil z avtom blizu Kanive: ob čelnem trčenju je zgorelo tudi njegovo truplo, da ga sploh niso mogli prepoznati. Ponesrečeni rojak **LEOPOLD KREBS** je bil rojen dne 17. oktobra 1941 in je doma iz Leš nad Prevaljami. Kolikor sem mogel zvedeti, je v Avstralijo emigriral iz Avstrije leta 1966, živel pa je kot samec v melbournskem okraju Flemington. Žal nisem bil pravočasno obveščen za pogreb, ki je bil 7. februarja v Horshamu.

Dne 12. februarja pa je v Melbournu nenadoma preminul na svojem domu v North Sunshine rojak **VID PASTERK**: hotel je popraviti električni kavni mlinček, pa ga je tok na mestu ubil. Pokojnik je bil rojen 14. junija 1936 v Radelcih pri Mariboru. V Avstralijo je došel leta 1961 in se 9. novembra 1968 v hrvaški cerkvi poročil z Milko Medić iz Vinkovcev. V zakonu sta se jim rodila Suzana (11 let) in Johnny (5 let), ki bosta očeta zelo pogrešala. Poleg družine zapušča v domovini tudi še mamo in brata.

Za pokoj njegove duše smo v slovenski cerkvi v četrtek 14. februarja ob krsti molili rožni venec, naslednji

dan dopoldne pa imeli pogrebno mašo. Grob je dobil na keilorskem pokopališču.

Vsem žalujočim za našimi pokojnimi iskreno sožalje!
R.I.P.

● O naši letošnji počitniški koloniji v Mt. Elizi bodo slike dopolnile, kar manjka temu kratkemu in nepopolnemu poročilu. Imeli smo tri skupine po en teden, ki so napolnile nam že tako znano počitniško stavbo nad prijetno morsko obalo.

Prvi teden (od nedelje 6. januarja do sobote 12. januarja) je bil za družine in je zbral skupno 64 oseb. Kuharice in za pomoč v kuhinji so bile gospe Slavka Kruh, Jožefina Hvala, Emilija Kurinčič, Janja Sluga (5 dni) in Francka Anžin (2 dni).

Drugi teden (od nedelje 13. januarja do sobote 19. januarja) je bil fantovski teden. Kar 45 jih je bilo, za kuhinjo pa so skrbele gospe Viktorija Gajšek (1 dan), Milka Knap, Marija Kosi, Marija Baraga in Marija Kotnik (4. dni).

Tretji teden (od nedelje 20. januarja do sobote 26. januarja) so počitniško stavbo zasedla dekleta, 48 po številu. Za lačne želodce so skrbele Francka Anžin, Marija Špilar, Ivanka Jerič in Marija Rotar (4 dni). Na manjše otroke sta pazili Lidija Jerič in Francka Kastelic.

Vreme smo imeli lepo, četudi ne prevroče. No, vsaj ni bilo prehudih opeklin! Prostora za razne igre pa je tudi znotraj stavbe dovolj in še telovadnico sosednje bivše poboljševalnice smo smeli uporabljati za športne igre.

Upam, da so ti tedni zadovoljili vse udeležence — da je treba na račun skupnosti kjer koli že tudi kaj potrpeti, o tem pa nas uči vsakdanje življenje . . .

Prisrčna zahvala vsem gospodinjam, ki so se žrtvovale za počitniško skupnost. Enako vsem, ki so na druge načine pomagali koloniji, zlasti s hrano. Ob pregledu računov lahko rečemo, da so nam prav ti darovi pomagali in smo tudi letos pokrili stroške. Res komaj komaj, pa vendar. Bog povrni vsem!

Mladini pa smo le pripravili nekaj prijetnih dni — Bog daj, da nam bo s počitniško kolonijo mogoče nadaljevati tudi prihodnje počitnice!

NEKAJ SLIK
iz tednov počitniške kolonije
na MT. ELIZI.
Kar zgovorno kažejo,
da so se udeleženci dobro imeli . . .

LETNO POROČILO DRUŠTVA SV. EME

“Tudi preteklo leto smo uspešno delovale pri našem verskem središču v Kew. Pomagale smo pri vseh prireditvah (materinski in očetovski proslavi, na obletnici Baragovega doma in proščenju, pri dnevu ostarelih in pri mladinskem koncertu.) Skozi vse šolsko leto smo skrbele za kuhinjo, ki je postregla v dneh pouka gojencem Slomškove šole in tudi ostalim. V naši priredbi je bil tradicionalni sejem, enkrat na mesec smo prodajale v dvorani pecivo, na cvetno nedeljo pa butarice. Pomagale smo tudi v kuhinji počitniške kolonije na Mt. Elizi.

Rednih sestankov smo imele to leto samo sedem. Najvišja udeležba je bila 19, najmanjša 8 članic, dobile pa smo to leto tudi nekaj novih sodelavk.

Finančno poročilo kaže sledečo sliko: Ob pričetku poslovnega leta v lanskem februarju je odbor sprejel \$ 335.41; vsoto je skozi leto s svojo aktivnostjo dvignil na lepo vsoto \$ 2,705.44. Izdatkov je imelo društvo to leto \$ 2,397.36 (poleg raznih nakupov za kuhinjo dvorane je tu všteta pomoč v nekaj nujnih primerih, oskrba počitnic štirim otrokom, fond bodočega Doma ostarelih pa je prejel vsoto \$ 1,300.—). Ob zaključku leta je v blagajni še \$ 312.08.”

Zgornje je povzetek iz poročil voditeljice, tajnice in blagajničarke, ki so bila podana na sestanku z volitvami novega odbora, v nedeljo 17. februarja. Obenem se je odbor iskreno zahvalil vsem članicam za sodelovanje in pomoč pri oskrbi dvoranske kuhinje, kakor tudi številnim drugim, zlasti pri izdelavi peciva ob prilikah prireditev. Izražena je bila želja, da bi bilo treba z društvom tesneje povezati matere, ki imajo v Slomškovi šoli svoje malčke. Več rok gotovo več zmore. Večje število članic bi prineslo menjavanje osebja, da ne bi vse delo ležalo vedno na istih ramah. Zato bo tudi v novem letu sleherna pomoč dobrodošla in hvaležno sprejeta.

Lanski odbor je dobil na sestanku zahvalo za izvršeno delo in razrešnico. Obenem je bila izražena želja prisotnih članic, naj bi iste osebe ostale v vodstvu še eno leto. Po pristanku je bil končno lanski odbor ponovno potrjen: Rozi Lončar — voditeljica, Fani Šajn — njena namestnica, Angela Denša — tajnica in Milena Berkopec — blagajničarka.

Obilo uspehov v novem poslovnem letu!

JEZUS SE POSTI, HUDIČ GA SKUŠA (Mt 4, 1—11).

Iz svetega evangelija po Mateju.

Tedaj je Duh odvedel Jezusa v puščavo, da ga je hudič skušal. In ko se je postil štirideset dni in štirideset noči, je bil naposled lačen. In pristopil je skušnjavec ter mu rekel: „Ako si božji Sin, reci, naj bodo ti kamni kruh.“ On je odgovoril: „Pisano je: ‚Naj ne živi človek samo od kruha, am-

kruh. Skrb za telesno hrano, katero je skušnjavec hotel podrediti čudodelni moči, je Jezus podredil božji previdnosti.

„Naj ne živi človek samo od kruha, ampak od vsake besede, ki prihaja iz božjih ust!“ S temi besedami evangelija ob začetku postnega časa nam Cerkev daje močnih pobud za naše življenje.

Predvsem nas opozarja na temeljno dejstvo: na dvojnost našega življenja in s tem obenem na smisel posta. Post naj bi človeka dvigal preko zgolj telesnih pogojev in mikov življenja v duhovno območje, k duhovnim dobrinam, ki so vredne vse več kot pa dobrine tega sveta. Opozarjal naj bi nas, da s telesno hrano podpiramo samo polovico svojega bivanja, in to: minljivo polovico, ki danes živi, jutri pa je lahko že negibna in mrtva. Istočasno s to skrbjo moramo vsaj enako če ne še vse bolj skrbeti tudi za svojo duhovno hrano. S to poživljamo svojo dušo in njeno življenje, ki nikdar ne mine. Kaj nam pomaga vsa skrb za telo in njegove dobrine, če pri tem pozabimo na dušo in večnost!

Smisel postnega časa naj bi torej bil v poživitvi naše duhovne zavesti, da nismo zgolj telesna bitja, ki so rodijo, rastejo in končno umro — prav kot poteka življenjska doba vsake običajne živali. Telo je za nas le posoda našega duha — žal samo prstena in krhka, ki marsikdaj ni njegov najboljši varuh. Naša duša mora črpati svojo duhovno

Božja beseda

besede, ki izust.“ Potem ne s seboj v in ga postavi svetel mu reče: vrh in, vrzi se dol, „Ako si božji Sin, reci, naj bodo ti kamni kruh.“ On je odgovoril: „Pisano je: ‚Naj ne živi človek samo od kruha, am-

Znova ga vzame hudič s seboj na zelo visoko goro, mu pokaže vsa kraljestva sveta in njih slavo in mu pravi: „Vse to ti dam, če pred me padeš in me moliš.“ Tedaj mu reče Jezus: „Poberi se satan; zakaj pisano je: ‚Gospoda, svojega Boga, moli in samo njemu služi.‘“ Tedaj ga je hudič pustil in glej, angeli so pristopili ter mu stregli.

moč iz božjega duha, iz katerega je izšla in h kateremu se vrača. K njemu teži kot svojemu končnemu cilju — v njem najdemo tudi smisel in srečo svojega življenja.

Druga pobuda, ki nam jo dajejo Kristusove besede o kruhu za naš postni čas, pa je tale: Bog nikakor ne zahteva od nas, da moramo s postom zatirati svoje telo do skrajnosti, kakor nekateri pogosto tako napačno razumejo svetega apostola Pavla. Jezus lepo pravi: „Človek naj ne živi samo od kruha . . .“ S temi besedami da vse priznanje tudi potrebi do telesnega kruha. Ne svari pred telesno hrano, ki jo potrebuje telo za svojo rast in ohranitev, ampak le pred nezmernostjo, ki ji lahko dodamo še lakomnost in skopost. Jezus predobro pozna človekovo naravo in človeška nagnjenja. Ve, da se le preveč nagibamo k telesnim dobrinam in mikom. Priznava človekovo telo in njegove potrebe, saj je tudi sam jedel in pil ter z delom svojih rok skrbel za vsakdanji kruh. Toda ljudje smo v nevarnosti, da se v skrbi in trudu za materialne dobrine telesno in duhovno popolnoma izčrpamo in pokvarimo. To nas lahko privede do tega, da izgubimo vsak smisel in sleherno veselje do duhovnega sveta . . .

Pri tem je zanimiva neka ugotovitev. Človek bi mislil: Čimbolj bi skrbeli izključno za telo, tem bolj bi moralo rasti naše telesno blagostanje. Toda temu ni tako. Mnogim pri pretirani skrbi

za telo in službi telesnim užitek s čezmerno hrano in pijačo ter drugimi ugodnostmi prav to prinese bolezni, nezadovoljstvo, naveličanost, da celo obup nad življenjem . . . Kaj ni to kaj zgovoren znak, da je človek le več kot žival, ki se je „slučajno“ v svojem razvoju dokopala nad druge in ima danes razum? Kaj ni vse to le posledica tega, ker človek pri misli zgolj na telo zanemarija drugi, še važnejši del življenja: dušo z duhovnimi in večnimi dobrinami?

Postna misel, da smo poleg telesnega kruha potrebni tudi duhovne hrane, nas sili k pogledu v lastno notranjost. Če nam te hrane manjka, kje je vzrok? Morda v premajhni zavesti, da smo brez božje pomoči slabiči, ki ne zmoremo dosti. Morda zaradi napuha, ki nam ne pusti duhovno rasti. Morda se bojimo priznanja krivde, ki je začetek slehernega iskrenega spreobrnjenja, to pa je smisel posta. Ni resničnega posta in pokore brez zavesti grešnosti in ničnosti. Samo v ponižnem priznanju krivde dosežemo odpuščanje grehov, notranje očiščenje, ki nam da novih moči za vzpon iz nižav. Človekova duša hoče kvišku in samo prosta vsega nizkega, oprana s pokoro, je zmožna poleta. Postni čas nam daje sto možnosti očiščevanja ob misli, „naj ne živi človek samo od kruha . . .“

Prav ista evangeljska misel pa nas tudi prisili, da dvignemo oči — k, sočloveku. Nenavezanost na častne dobrine, na kos zemškega kruha v skrbi za tostransko življenje, nas uči ta kos potrebne hrane deliti z drugim. Deliti s tistimi, ki nimajo za vsakdanje življenje. Beseda „deliti“ pomeni dajati od tega, kar kdo ima, kar poseduje. Dati del od lastnega kosa kruha tistemu, ki tega kosa nima. Ne pomeni, da si bogat in razdeljuješ od svojega izobilja, da se ti vsa dajatev drugim ne bo niti poznala. Bogatin razdeljuje, ne pa deli od svojega, saj pri tem ne čuti lastne odpovedi ob drugemu podarjeni dobrini, ker ima vsega preveč.

„Naj ne živi človek samo od kruha . . .“ Dvignimo v postu svoje oči k duhovnim dobrinam, zemске pa darežljivo delimo s potrebnejšimi od nas. In če nas skušnjavec hoče od tega odvrti, bodimo dovolj močni, da njegovo past spoznamo in ga znamo tudi junaško odpoditi: Poberi se, satan! . . .

NE SAMO OD KRUHA . . .

RAZUMLJIVO je, da nas Cerkev z božjo besedo ob začetku predvelikonočne postne dobe spomni na zgodbo iz Jezusovega življenja, ko je odšel v samoto in se štirideset dni in noči postil. Zanj so bili ti dnevi priprava na javno življenje in delovanje, ki ga je čakalo. Cerkev pa je prav ob tem njegovem zgledu uvedla v svoj liturgični koledar post kot pripravo vernikov na bližajoče se praznike Gospodovega trpljenja in vstajenja.

Vseeno pa ostanejo za nas ti Jezusovi dnevi, združeni s skušnjanjem hudobnega duha, več ali manj zapečateni knjiga. Še najbolj odgovarja razlaga, da je Jezus dopustil skušnjavo, da bi tako postal podoben nam, svojim nasledovalcem, ki smo podvrženi skušnjavam. Hotel nam je dati zgled in obenem tolažbo v človeških slabostih, ki smo jih tako polni.

Skušnjavec je Jezusa izzval, naj uporabi čudodelno moč, ki jo je imel kot od Boga poslani Mesija. Hotel je priti na jasno, če je Jezus res Sin božji in če se tega zaveda. A satanov poskus se je izjalovil: ni mu uspelo, da bi dosegel od Jezusa nepotrebni čudež spremembe kamnov v

Fr. Valerian Jenko O.F.M. in
Fr. Janez Tretjak O.F.M.,
St. Raphael's Slovene Mission
313 Merrylands Rd., Merrylands,
N.S.W. 2160 (Vhod v duhovniško
pisarno in stan za cerkvijo!)
Tel.: 637-7147

Slovenske sestre — frančiškanke
Brezmadežne, St. Raphael's Convent
311 Merrylands Rd., Merrylands,
N.S.W. 2160, Telefon kot zgoraj.

KRSTI. — **Kristjan Michael Nelson**, Busby, N.S.W.
Oče Ernest, mati Edita r. Kostevc. Botra je bila Angela
Sedmak. — Merrylands, 15. decembra 1979.

Kar trije otroci družine **Maly** pa so prejeli pri nas
zakrament svetega krsta dne 19. januarja letos. Družina
živi v Blackett (Mt. Druitt), N.S.W., imena otrok pa so
Daniel Joseph, David Alan in **Richard Robert**. So sinovi
Jožeta in Miloške, rojene Štrukelj v Kobaridu. Botri so
bili Mojmir in Diana Damjanovič, Vince in Elizabeth
Janota, ter Steve in Katica Lušič.

POROKA je bila v naši cerkvi dne 16. februarja:
ženin je bil **Rudolf Podbevšek**, krščen v župniji Brestanica
ob Savi in sedaj živeč v Oak Flats; nevesta pa
Alojzija Ferbežar, r. Perčič, krščena v župniji Šmarje
pri Ljubljani. Priči sta bila Ivan in Nada Gojak.

REDNE SLUŽBE BOŽJE so v Merrylandu vsako
soboto ob sedmih zvečer (velja za nedeljsko mašo), ob
nedeljah pa ob osmih zjutraj (tiha maša) ter ob 9.30 do-
poldan (glavna maša naše skupnosti). Pri glavni maši
redno prepeva mešasni zbor, enkrat na mesec pa mladinski
zbor (navadno na četrto nedeljo v mesecu). Na prve
petke v mesecu (7. marca), je pravtako večerna maša ob
sedmih. Zdaj opravljamo pobožnost devetih prvih pet-
kov, h katerim ste posebej vabljeni. Na prve sobote pa
imamo pobožnost petih prvih sobot v čast brezmadežne-
mu Srcu Marijinemu v zadoščenje za preklinjevanje.
Tudi ka tej pobožnosti, ki je skupno z večerno mašo, ste
lepo vabljeni!

POSTNO POBOŽNOST v mašo bomo imeli v po-
stnem času vsako sredo ob sedmih zvečer. Vsakokrat bo
različna oblika primerne postne vaje. Pričnemo s pepel-
nično sredo dne 27. februarja, nato 5., 12., 19. in
26. marca ter na veliko sredo (2. aprila). Kdor ne more k
Sv. Rafaelu, naj skuša prisostvovati sveti maši v domači
cerkvi vsaj enkrat na teden. Prav tako naj bi se z vred-
nim prejemo zakramenta sprave in pogostejšim obhajil-
lom duhovno pripravili na velikonočne praznike. Starši
naj bi svoje otroke vzpodbujali k temu z besedo, pred-
vsem pa seveda z zgledom.

POST IN DOBRA DELA. — Poleg molitve in zlasti
maše si kristjan v postnem času prizadeva tudi za post,
ki ga lahko označimo z izrazoma zatajevanje in pritrgo-

vanje. Post v ožjem pomenu besede je pritrgovanje v je-
di in pijači ter zdržek od mesa na gotove dneve. Strogi
post je zapovedan le dvakrat v letu: na pepelnično sredo
in na veliki petek. Na ta dva dneva se smemo odrasli le
enkrat na dan dosita najesti in se moramo vzdržati me-
sa. Vse petke v postu pa je zdržek od mesa. Ostale petke
v letu se zdržek od mesa priporoča, ni pa obvezen. Na-
mesto zdržka od mesa si ob navadnih petkih lahko dolo-
čimo kakšno drugo vrsto odpovedi: da se zdržimo pija-
če, kajenja, zabave; da obiščemo kako bolno ali osamlje-
no osebo, da smo bolj potrpežljivi, prizanesljivi,
razumevajoči do bližnjega . . .

Prihranke, ki jih s temi odpovedmi v dobi postnega
časa pridobimo, obrnemo v prid revežem. Tako se prid-
ružimo že ustaljeni postni akciji PROJECT COM-
PASSION, katere šparovčke bomo uporabljali po
družinah tudi letos.

POSEBNO spokorno bogoslužje bomo imeli v Merry-
landu na tiho nedeljo (23. marca) združeno z glavno
mašo. Namen te vaje je, da se pripravimo na dobro veli-
konočno spoved, brez katere ne sme biti nihče med na-
mi.

WOLLONGONG: slovenska služba božja bo v nede-
ljo 9. marca (ob treh popoldne je pouk Slomškove
šole!), nato pa zopet 6. aprila, na veliko noč (ta dan ne
bo šole). Na nedeljo 13. aprila v Wollongongu ne bo slo-
venske maše.

CANBERRA: slovenska maša je v nedeljo 16. marca
ob šestih zvečer. Pred mašo prilika za zakrament sprave.

NEWCASTLE pride zopet na vrsto za slovensko
službo božjo na peto nedeljo v marcu (30. marca) ob
šestih zvečer v cerkvi Srca Jezusovega, Hamilton. Nato
pa zopet na belo nedeljo (13. aprila) ob isti uri. Obakrat
je prilika za spoved pred mašo.

BRISBANE to pot še ne morem obvestiti glede maše.
Bomo objavili v marčni številki "Misli".

P. JANEZ TRETJAK O.F.M. je prišel med nas v
Sydney ravno na svečnico zjutraj. Ko boste to brali, bo
že kar lepo vpeljan v delo na našem verskem središču.
Na letališču ga je pozdravilo nekaj rojakov, seveda tudi
s šopkom nageljnov. Pri Sv. Rafaelu pa ga je naslednji
dan, na nedeljo, pred glavno službo božjo pozdravila v
imenu naše skupnosti Karen Šajn. Na angleški tečaj smo
ga tudi že vpisali: na vrsto bo prišel v aprilu.

P. Janez je rojen v Št. Ilju v dolini Mislinje. V duhov-

nika je bil posvečen leta 1976 v Nazarijih v Savinjski dolini. Potem je deloval nekaj časa med uniati (katoličani vzhodnega obreda) v Beli krajini, pozneje je bil kaplan v Šiški, pred odhodom med nas pa pri frančiškanih sredi Ljubljane. Želimo mu, da bi se dobro počutil med nami in imel lepe uspehe pri duhovniškem delu. Prav je, da ob tej priliki spomnim vse rojake, da je treba tudi za duhovnike moliti: da bi vestno opravljali svojo službo in varno vodili vernike po poti krščanskega življenja.

P. Janez, dobrodošel med nami!

SLOVENSKA ODDAJA na 2EA v priredbi našega verskega središča bo zopet na nedeljo 23. marca ob pol osmih zjutraj. Te oddaje morejo poslušati poleg Sydneya tudi v Wollongongu in Newcastlu. Najnovejše je, da uporabljajo nekatere teh oddaj tudi v Brisbane. Vse sydneyanske etnične oddaje (od šeste do desete ure dopoldan) ima Brisbane na sporedu na 4EB (ob nedeljah eno uro manj — od šestih do devetih).

TABORJENJE je priredilo naše versko središče zadnji teden v januarju. Triindvajset fantov in deklet je taborilo na morju (The Entrance). Vreme jim je bilo naklonjeno in morska voda prijetna za kopanje. Brat Bernard in sestra Mirjam sta počitniško kolonijo vodila, za lačne želodce pa sta skrbeli gospa Olga Vatovec in Ljuba Robar. V nedeljo je prišlo precej staršev obiskat otroke in so imeli z njimi piknik. Tu priobčena slika pa predstavlja mladino z nekaterimi starši med nedeljsko taborno mašo na prostem (27. januarja).

PREDHODNA GRADBENA DELA za našo farno dvorano so v teku. Odstranili smo staro hišo (3 Warwick Road), za kar je bilo kar veliko navdušenja in je šlo delo hitro od rok. Z boljše ohranjenosti hišo (1 Warwick Road) pa smo čakali, ker smo oglaševali njeno prodajo in odvoz. Vendar do danes ni bilo resnih kupcev. Tako vse kaže, da bomo morali podreti tudi to in napraviti prostor.

Hvaležnik smo vsem rojakom, ki so nam precej sobot pomagali. Nekateri res požrtvovalni pridejo kar vsaki teden. Vsem se priporočamo za prostovoljno delo, kakor tudi za darove v naš gradbeni sklad dvorane. Pokazimo, da nam naše versko središče res nekaj pomeni; po-

magajmo mu, da bo v bodoče moglo še uspešnejše vršiti svoje poslanstvo.

PUSTNI PIKNIK smo imeli letos predčasno — že na nedeljo 10. februarja. Vreme je bilo lepo, a nekoliko hladno. Vendar je bila udeležba dobra, doprinos k skladu za bodočo dvorano pa \$ 858.87. Zahvala vsem pomočnikom in pomočnicam, zlasti članicam Društva sv. Ane.

PEVSKJE VAJE mešanega zbora so vsaki petek zvečer. Pevci se že pripravljajo za veliko noč. Zato vse naprošam, da se vaj redno udeležujejo. Tudi mladinski zbor vadi po dvakrat na mesec in vaje sproti objavljamo. Starši naj poskrbe, da bi se še drugi mladinci pridružili zboru. Radi bi tako dobili naraščaj, ki bo mešanemu zboru v doglednem času dal kaj dobrih pevcev.

MISIJSKA NABIRKA na praznik Gospodovega razglašenja je prinesla \$ 92.06 in Bog povrni vsem dobrotnikom. Naš misijonar-posinovljenec p. Evgen je za praznike poslal čestitke vsem rojakom in zlasti dobrotnikom misijona. Zagotavlja, da se on in njegovi verniki redno spominjajo vseh v molitvah. P. Hugo pa se te mesece mudi v Evropi, kjer se bo udeležil tudi tečaja za posodobljenje dušnega pastirstva in misijskega dela.

“**SLOVENSKE MAJICE**” so se tudi med nami v Sydneyu že zelo razširile in ste jih gotovo že opazili. Nosi jih predvsem mladina. (Opis majic s sliko najdete v decembrski številki MISLI na strani 349!) Še jih imamo na razpolago v našem verskem središču in zanje povprašajte naše sestre!

SLOVENSKI POUK na državnih šolah ima tudi v novem šolskem letu kar lepo število učencev. Obeta se spet nekaj maturantov, okrog šest po številu. Pouk je v Bankstownu in Ashfieldu. Nekateri so izrazili željo, da bi bil slovenski pouk tudi na državni šoli nekje v Parramatti ali Blacktownu, a glasovi niso bili izrečeni na pravem mestu. Oznanjeno je bilo, naj starši že v začetku decembra na predhodnih prijavnih povedo, če žele šolo na omenjenih krajih. Menim, da je še čas, da se to uredi, pisati pa morate čimprej na slovenski Šolski odbor (P.O. BOX 188, COOGEE, N.S.W. 2034).

P. VALERIJAN

Zbrani okrog mize-oltarja . . .
Ni važno kje
— važno je kako.

Misli, Februar 1980

NAŠE NABIRKE

NAŠIM POSINOVLJENIM
MISIJONARJEM,
TOGO, AFRIKA:

\$ 20.— Rika Koloini, Antonija Stojkovič (za lačne); \$ 10.— Marija Radin, Josephine Braletitch, Anton Konda; \$ 5.— Antonija Šabec, Zofija Brkovec; \$ 3.— Marija Čeligoj.

SKLAD ZA VIETNAMSKE
BEGUNCE:

\$ 100.— Niko Krajc; \$ 50.— Daniela Volarič; \$ 20.— Jože Kromar; \$ 10.— Slomškov dom, Kew; \$ 5.— Zdravko Žele, Jože Brožič, Sonja Trebše, Ivan Kovačič (S.A.), Tinka Urh, Martin Telich (za lačne otroke); \$ 4.— Franc Šiftar; \$ 3.43 Anton Iskra; \$ 2.— N.N.

ZA INDIJSKE MISIJE

\$ 3.— poklanja Janez Primožič ob četrti obletnici smrti misijonarja Stanka Poderžaja.

ZA POMOČ CERKVI
V NOVI GORICI:

\$ 100.— N.N.; \$ 20.— Antonija Tomšič, Roman Uršič, Frančiška Mukavec, Vinko Štolfa, Petrina Pavlič; \$ 10.— Fanica Lasič.

BERNARDOVEMU
TISKOVNEMU SKLADU:

\$ 132.93 (150.— ameriških dolarjev) Slovenia Ars; \$ 15.— Maks Hartman, Jože Koščak, Franc Danev, Marija Paunič; \$ 11.97 Julijana Smole; \$ 11.— Ignac Ahlin, Renato Legiša; \$ 10.— Anica Pegan, Ivan Čirej, Franc Plesničar (Jr.), Stanislav Bele, Dr. Stanislav Frank; \$ 7.— Emilia Walls, Stan Vrankar; \$ 6.— Ivan Burlovič; \$ 5.— Niko Kure, Anton Cevec, Ivan Novosel, Marija Habenschuss, Antonija Šabec, Ida Migliacci, Vinko Dajnko, Danica Šuštar, N.N., Valerija Pančur, Henrik Šajn, N.N., Alojz Brne, Leopold Muller, Josephine Braletitch, Marija Bizjak, Antonija Vučko, Danica Perko, Marija Slokar, Albina Prosenik, Frances Mulay, Jože Brožič, Nikolaj Bric,

F. GRIVŠKI:

V O Z

N I

K I

POVEST

(7)

«Saj res!» je dregal Janez. «Tilko mu dajte! Boljši je kot oni pritepenec!»

«Molči!» je zarohnel Gregor. «Gospod Herman bo dobil vse!» Pijani so odhajali iz gostilne. V sobi je ostala samo Elza z gospodom Hermanom. Tolmač Berto pa se je iz jeze naslonil na Erno.

Ludvik je zapiral polknice pri oknu. «Še bo lepo!» je mrmral. «Berto naj gre k vragu! Gospod polir in Elza! Živio par!» Vinjenega so odnesli v posteljo.

Mežnar Luka je šel zvonit sveto jutro, ko je v vasi šele nastal mir. Dopoldne je vozil samo Niko, vsi drugi so zaspali.

Srca se vнемajo

V avgustu je spet parila vročina. Ob osamelih plantah je rastel plevel in sčegetal jagode na zorečih grozdih. Avgustana — prvo grozdje — se je že zlatilo. V vasi so ropotali vozovi od jutra v večer. Cesta se je širila in dobivala na ovinkih ravno smer. V kamnolomih je žgalo, na cesti je peklo, da je živina široko zevala. Obadi in nadležne muhe so dražile prepotene konje. Še v poznem večeru je izžarevala zemlja.

V mali sobi pri zakristiji so na stežaj odprli okna in vrata. Ko je Luka odzvonil v čast sv. Florijanu, so se zbirali pevci in pevke. Dekleta so bila ožgana v obraz. Z robčki in rutami so pahljale, da bi se ohladile. Za vajo so se preoblekle v lahne obleke. Živahno so se pomenkovale in skrivnostno obirale novice. Fantje in moški so imeli razpete srajce in zavihane rokave. Ustavili so se zunaj in posedli po kamnih. Zažgali so cigarete in sklepali o šmarnem dnevu. Slovesno mora biti ta dan! Zbor se mora izvežbati, da bo donelo v prostorni cerkvi. Pogovor je nanesel na dogodke pretekle noči. Fortunat je pretepel Erno, tisti Berto je popihal navsezgodaj. Smejali so se voznikom in nič kaj povoljno obdelali novega polirja, Dekletom je pa novi kapo

ugajal. Prijazno jih je pozdravljal in celo sladko se je tej ali oni nasmehljajal. Fantje so jih dražili, nekaj iz zavisti, nekaj iz ljubošumnosti. «Vse vas bo poročil kakor Turek! Same gospe «kapice» boste postale!» Pevke so se ujedale, vendar se jim je dobro zdelo, da jih novi polir ogovarja z «gospodičnami». Niti vprašale niso, ali je že poročen. Prišel je organist, ves nervozen in nergav. S seboj je prinesel celo skladovnico not in naغانjal k vaji. Da bodo polomili, je sitnaril, da je škoda tako lepe pesmi, da imajo le še par pevskih vaj in končno, da ne poznajo točnosti, je grajal, dasi je sam zamudil. Pevci so poznali njegove muhe in mu niso zamerili. Dekleta pa so zavihale nosove in metale krivdo na moške.

«Alt!» je ponujal note organist. «Kje je pa Gregorjeva Tilka?»

«Kmalu bo tukaj!» so jo izgovarjale pevke. «Janeza čaka!» Fantje so se namuzali. Možje so silili, naj se vaja kmalu začne in čimprej konča. Zjutraj je treba zarana na cesto. Po krajšem prerekanju in po dolgi pridiği organistovi so začeli s petjem. Harmonij je ječal, organist je napenjal svoj ubiti glas, kričal na sopran in ponavljal, da so se moški umaknili in zunaj čakali, kdaj bodo na vrsti.

Naglih korakov se je približala Tilka in z njo je prišel Niko. Vsa žareča v obraz je stopila v sobo. Na mokrih kodrih se je poznalo, da je hitela. Zasopla je voščila: «Dober večer!» in se umaknila na klopico v kotu.

Organist je presekal pesem. Že je imel na jeziku litanije o zamudnicah, nerednicah in gospodičnah, ki jih je treba milostno čakati, pa je požrl besedo, ko je na vratih zagledal slokega fanta, ki je prijazno pozdravil, se predstavil in prosil, da bi smel sodelovati v zboru.

Dekletom je zastal glas in oči so jim obisele na novem, zastavnem pevcu. Fantje so se suvali s komolci in molče opazovali uglajeni nastop Gregorjevega hlapca.

«Kakšen glas?» je vprašal organist. Premaknil si je naočnike na nos in se obrnil k došlecu.

«Tenor!» je dejal pa še pripomnil, da že daj časa ni pel.

Organist je ponudil Nikotu note in pozval: «Tenor naj poje!» Pet moških se je stisnilo v kopicu. Organist je pritiskal na tipke in spremljal. Ko je prišel na višji glas, so pevci hrkali, Niko pa je vzdignil pesem visoko z lahkim in mehkim glasom. Dekleta so se spogledala in se ózrla v Tilko, ki je zardela kot mak.

«Dobro!» je pohvalil organist. Njegov razbrazdani obraz je zasijal. Pevci so molčali in nič jim ni bilo po volji, da je tujec novinec odnesel pohvalo, kakršne ni organist nikoli dal njim, domačinom in starim preizkušenim pevcem. Z druge strani jim je pa laskalo, da se bodo lahko z novim glasom postavili.

«Bas!» je zastavil pevovodja.

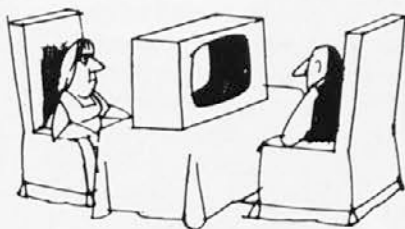
«Kje pa je spet Petrov Janez?»

«Zunaj pred vrati kadi!» je odgovoril brkat možak.

«Pokličite ga!»

Antonija Stojkovič, Justina Hinrichsen, Ivan Cvetko, Maura Vodopivec, Anton Jesenko, Franz Plohl, Jože Sok, Marija Spornjak, Ivan Kovačič (SA), Marija Birsa, Janez Robar, Pavla Zemljak, Hinko Hafner, Jožef Štemberger, Viktor Matičič, Alojz Rezelj, Janez Turk, Ana Dominko, Mira Urbanč, Maks Krajnik, Ivan Stanjko, Ema Simčič, Maria Radin, Jože Podboj, Anica Szivatz, Julij Bajt, Julijana Mikac; \$ 4.61 (7.— NZ) Sylvia Goetzl; \$ 4.— Franc Pavlovič; \$ 3.90 Ivan Cetin; \$ 3.— Marija Bizjak, Ludvik Tušek, Štefka Fretze, Roža Franco, Jože Kromar, Jože Vuga, Ivanka Slavec, Jože Barat, Bruno Zavnik, Franc Plesničar (Sr.), Josip Bastalec, Mara Catana, Franc Anžec, Gabrijel Cefarin, Franc Šiftar; \$ 2.— Helena Breg, Anton Iskra, Štefan Baligač, Dušan Novak, Gašpar Jug, Andrej Lenarčič, Jože Turk, Janez Primožič, Martin Pečak, Ivan Erjavec, Anica Klekar, Vinko Erjavec, Elizabeta Car, Vinko Prinčič, Vinko Štolfa, Francka Kotnik, Frank Frigula, Danica Volarič, Mihaela Brkovec; \$ 1.40 Ivan Strucell; \$ 1.— Pavla Gruden, Marija Gorjan, Anton Ferfila, Darinka Sušelj, Marica Štavar, Anton Pirnar, Alojz Kovačič, Ivan Denša, Štefan Močilnik, Slavka Ambrožič, Viki Mrak, Alojz Bohte, Albina Zitterschlager, Zinka Domajnko, Janez Rogl; \$ 0.79 Rudi Kolarič.

Dobrotnikom Bog povrni!

TELEVIZIJSKI POST: Kaj, če bi si vzeli več časa za medsebojni pogovor?

Pri tem pa ne pozabite na PROJECT COMPASSION!

Nova Gorica

«Pravi, da ne bo pel. Menda je prehlajen!» so javili pevci.

«Sinoči je imel predolgo pevsko vajo pri Ludviku!» je pikro pripomnil organist. Pevci so se namuzali.

Bas je udarjal brez Janeza. Povzeli so pesem vsi glasovi. Vstopili so se v krog in zapeli brez harmonija. Pesem se je zlila v prijetno melodijo in zaključila z močnim odpevom:

Kronaj jo, kronaj, večni Bog
Oče in Sin in Sveti Duh.

Nad vsemi glasovi je mehko plaval tenor. Organist je pobral note, zabičal točnost in ugasnil luč.

Zunaj je sijala vedra mesečina. Pevci so se razgubili po ozkih ulicah. Za vasjo je spremljal Tilko hlapec Niko. Po travnikih so cvrčali murni, na bilke je padala rosa. Oba sta molčala in stopala vstric po mehki stezi. Jasne zvezde so se smejale na nebu in živordeča luna je bdela nad njima kot pastirica nad belimi ovčkami. Obema je bilo tako mehko pri srcu, pa sta skrivala svoje misli in zavila v reber.

«Kaj pa Janez?» je zastavil Niko. Dekle se je zdrnilo iz sanj in ravnodušno dejalo: «Našobil se je! Ga bo že minulo!» In spet sta molče predla vsak svoje misli. Oba sta pa čutila, da je nocojšnja vaja zabila oster klin med preteklostjo in bodočnostjo. Fant si je očital, da je nevede zasejal mržnjo med pevci in razdril ustaljeno prijateljstvo med sosedi. Bil je hlapec pri hiši, ki mu je dobrotno odprla vrata in rezala kruh. Pri konjih in pri biču naj bi ostal! V tajni misli je sklenil, da ne pojde več k vajam. Samo veselje do petja in naklonjenost do gospodarjeve hčerke sta ga omamila. Res ni bilo primerno, da se je skušal povzpeti tako visoko on, ki ima ležišče v svisljih in vse premoženje v majhni leseni skrinji.

(Dalje prih.)

SKRIVNOST VEČNE MLADOSTI

*Če se vračaš iz narave pomirjen in očiščen,
z očmi polnimi luči,
z ušesi polnimi melodij,
z razširjenim srcem,
ki bi rado objelo vse ljudi,
ponosen na dostojanstvo
svojega božjega otroštva
in na bogastvo,
ki nas združuje v Kristusu,
tedaj si na pravi poti,
tedaj boš večno mlad . . .*

*Če ne ljubiš rož in dreves,
če se ne znaš od srca nasmejati,
če te ne zanima nič novega,
če si ne upaš lotiti nobene reči,
če ti je važnejša tvoja plača in tvoje udobije
kakor kaj velikega, kar zahteva napor,
če se pritožuješ, namesto, da bi se daroval,
če kritiziraš, namesto, da bi delal,
če si nevoščljiv, namesto da bi občudoval,
tedaj nisi več mlad . . .*

Sonja Ferjan

Kaj pravite

OB NEKEM ČASOPISNEM POROČILU

“... Prilagam izrezek iz časopisa, da vidite, kaj piše o našem senatorju. Prav je, da tudi vi veste, saj ga večkrat omenjate v MISLIH. Komu naj res verjamemo? . . .” (Iz sydneyškega pisma)

MENIM, da pametnemu odraslemu človeku le ni preteško odločiti, komu verjeti. Vsaj za MISLI se nikar ne bojte, da bi komur koli nasedle in svoje bravce speljavale k neresnici. Odkrito povemo, kar mislimo, pa naj bo to komu všeč ali ne. Zato pa imamo tudi mnogo odkritih prijateljev, ked katerimi je tudi naš rojak-senator Miša Lajovic. Že dolga leta ga poznamo kot poštenega, zavrednega Slovenca — in to je za nas ostal tudi po prejemu Vašega časopisnega izrezka.

Kako bi se res Vi počutil, ko bi po petintridesetih letih popolnoma nesluteno zvedeli iz prve strani dnevnega časopisa, da ste “vojni zločinec”? Žal danes živimo v času, ko je tudi to mogoče, tako poceni se zdi nekaterim dobro ime. Ko ene obdajajo z bleskom mita, na druge morajo metati blato. Ta se prime tem boljše, čim višje leti in tam mu ljudje še raje verjamejo, kar je razvidno tudi iz Vašega pisma.

Nič čudnega se nam ne zdi, zakaj nedavni napad v tem smislu na senatorja Miša Lajovica. Previsoko se je povzpel v avstralskem političnem življenju. A to samo

na sebi še ni “greh”. Ker pa je njegov položaj združen z dejstvom, da se mož še drži načel, zaradi katerih je po vojni zapustil rodno grudo, je to le malo nevarna zadeva. Poskus blatenja je navadno prvi na vrsti.

Rojak-senator je na časopisno poročanje moral javno nastopiti. Odgovoril je s svojo izjavo za tisk (Press Statement): obdolžitve zavrača kot popolnoma neresnične, zato je proti časopisu, ki jih je objavil, začel sodni postopek.

Tu lahko berete celotno izjavo, kakor jo je senator Lajovic izdal dne 21. decembra 1979 za javnost in je prišla v mnoge avstralske časopise:

On 30 November 1979, the Sydney “Daily Telegraph” published an article on its front page dealing with allegations made in certain documents tabled in the N.S.W. State Parliament by Attorney General Walker.

The article in question imputed that N.S.W. Liberal Senator MISHA LAJOVIC had been a Nazi war criminal.

At the time of publication, Senator Lajovic was in New Zealand on official Parliamentary business.

On his return to Australia Senator Lajovic sought legal advice about the article and has now commenced legal proceedings against the “Daily Telegraph” seeking substantial damages for this unfounded defamation.

Senator Lajovic states unequivocally and without qualification that all these allegations and imputations are in every respect absolutely false and without any basis in fact.

Senator Lajovic is confident that he will be fully vindicated and his good name entirely cleared by the Courts of N.S.W. and he has instructed his solicitors to have this matter brought before the Courts as expeditiously as possible.

Adelaidski rojaki na obisku v semenišču (beri poročilo na strani 61!) Fr. Moloney (levo) jim razlaga zgodovino ustanove.

IZPOD TRIGLAVA

LJUBITELJI glasbe, kje ste? so se spraševali kritiki. Ljubljana je vendar znana kot prestolnica glasbe — z dvema simfoničnima orkestrima, Opero, visoko, višjo, srednjo šolo in vrsto nižjih glasbenih šol s pedagogi in učenci . . . In vendar je 10. decembra Mladinski pevski zbor Maribor, ki je nastopal s koncertom v ljubljanski Slovenski filharmoniji, pel napol prazni dvorani. Še slabše pa je bil obiskan koncert violinskega dua Gabriel-ska-Bratov iz Skopja: kljub mikavnemu koncertnemu sporedu sta imela v celi dvorani med prvim delom koncerta osem poslušalcev, v drugem pa deset.

O DIVJIH namestitvah na tržaškem radiu nam poročajo iz primorskega zamejstva. Saj so bile namestitve izvedene brez kakršnih koli natečajev. Za urednika slovenskih programov je bil redno nameščen komunist Stojan Spetič, na italijanskem odseku pa tudi nekaj drugih borbenih komunistov. Brez razpisa je bil imenovan za vodjo slovenskega oddelka radia socialist Filihbert Benedetič, dalje je napredoval socialist Luigi Abram in še kdo. Za slovensko občinstvo, ki je dolga leta bilo zvesto oddajam radia Trst A, pa pomeni hudo razočaranje tudi pokvarjena slovenščina na oddajah. Vse kaže, da je za namestitve odločilnejša strankarska pripadnost kot pa samo strokovna usposobljenost. "Poročila so namreč taka, da sestavljalci ne ločijo niti več pravih sklonov, pa tudi ne spolov, da ne govorimo o pristranskih izrazih, s katerimi sestavljalec poročila razodeva svojo simpatijo ali antipatijo z raznimi dogodki doma in po svetu. Če se bo to nadaljevalo, bo radio Trst A postal kmalu odveč, saj bo zadostovala postaja v Kopru oz. Ljubljani . . ." pravi o tem dopisnik.

Naj bo to poročilo iz Trsta v tolažbo tistim, ki jim gre naš EA-radio včasih na jetra . . .

NAROČNICA gospa Marcela Boletova nam je poslala izrezek iz pisma prijateljice s Krasa: ". . . V Šepuljah nič novega. Vinska letina pa je bila tako obilna, da so vsi vodnjaki v Sežani polni vina in tudi v Šepuljah je vodni rezervoar napolnjen z vinom. Tako dobre letine ne pomnijo niti najstarejši ljudje . . . Sena pa je pri tem letos tako malo, da bomo mi, ki imamo lepe travnike, mogli prehraniti le dve kravici. Podražitve so na vidiku . . ." Gospa Marcela je mislila, da je tisto o vinu v vodnjakih in rezervoarju šala. Zdaj pa je dobila obisk iz Sežane in zvedela, da je vse res-

nica. Vina imajo letos toliko, da so ga res dali v plastične vreče in v vodnjake. Tudi tisto o polnem rezervoarju drži dobesedno.

Gospa Marcela se je pri tem spomnila svetopisemske zgodbe stare zaveze o sedmerih suhih in sedmerih debelih kravah . . .

TUDI sydneyška "Novo doba" je prinesla nedavno (pa celo na drugi strani, ne na znameniti slovenski!) poročilo od doma o **doprsem kipu Ivana Trinka v Čedadu** v Beneški Sloveniji. Takole se glasi: "Ob 25-letnici smrti velikega narodnostnega buditelja, pisatelja in političnega voditelja Beneških Slovencev Ivana Trinka Zamejskega, so pred dnevi v Čedadu odkrili njegov doprski kip. Pred prenovljenimi prostori kulturnega društva "Ivan Trinko" so se zbrali številni Slovenci iz Beneških vasi, predstavniki italijanskega prebivalstva, kakor tudi Slovenci iz matične domovine. Ivan Trinko je opravljal pomembno delo kot predstavnik Slovencev v videmskem pokrajinskem in italijanskem političnem svetu na začetku tega stoletja. Ta enkratni človek je vse svoje življenje posvetil pravičnemu boju slovenskega naroda za dosego pravic, ki mu gredo."

Res slavospev, ki si ga je nepozabni voditelj Beneških Slovencev tudi zaslužil. Zanimivo pa je pri tem tole: vse povedo, le tega ne, da je bil Ivan Trinko v prvi vrsti **duhovnik**. No, vsaj nalepke "tovariš" mu niso dali namesto njegovega v poročilu izpuščenega častnega naslova "monsignor", ki mu ga je Cerkev poklonila za njegove velike zasluge. A ker so upravičeno morali poudariti Trinkove zasluge tudi kot političnega voditelja Beneških Slovencev, sta morala skoraj nujno odpasti slavljencev mansinjorski naslov in duhovniški kolar. Saj doma dan za dnem vpijejo o "klerikalizmu" ter vidijo ob vsaki priliki vmešavanje duhovnika v politiko. Tu pa tako časte brez omembe njegovega duhovništva tega "enkratnega človeka", ki se je boril za pravice svojega naroda . . . Zanimivo, ali ne?

IZ TOLMINA poročajo, da so člani Zveze društev za varstvo okolja Slovenije resno zaskrbljeni pri stalnem uničevanju naravnih lepote. Nedavno so razpravljali o temi "Soča in hidroelektrarna Kobarid" ter iskali novih poti, kako bi lahko smotrnejše izkoriščali Posočje, ne da bi ga pri tem prikrajšali za njegove naravne vrednote in lepote, ali pa celo zavirali razvoj tega dela Primorske. Na žalost njih dognanja in nasveti običajno nalete na gluha ušesa tistih, ki končno odločajo. Koliko odločitev na tem polju je bilo že prehitrih in premalo načrtovanih, zato so za vedno uničile naravno lepoto in popolnoma spremenile okolje. Z malo dobre volje bi se dalo marsikaj rešiti, pa kljub temu tehnični razvoj ne bi bil prikrajšan.

LJUBITELJEV PTIC je v Sloveniji kar precej in organizirani so v 23 društvih. Dne 30. novembra so odprli razstavo v Zagorju. Vsa društva razen dveh so se je udeležila in nanjo so pripeljali izredno visoko število svojih ljubljencev — 1150 ptic.

SKOFJA LOKA beleži za dan 24. novembra — ustanovitev "Zveze društev naturistov". Ta zadnja beseda se malo bolje sliši kot nudistov ali po domače nagecv, pomeni pa seveda isto. Uradno imajo vsa društva skupaj v Sloveniji za enkrat 500 članov, a naturisti pravijo, da jih je že 15.000 — če štejejo tudi vse tiste "naturiste", ki še niso včlanjeni v kako društvo. Na ustanovnem sestanku Zveze je bilo omenjeno, da jim gredo v Celju še kar na roke, dočim v Ljubljani doslej še niso našli pravega razumevanja. Je pa ustanovitev "Zveze društev naturistov" podprla Socialistična zveza delovnega ljudstva in tudi Turistična zveza — prodajalci kopalk pa najbrž ne . . .

LJUBLJANSKI "Teleks" je še v začetku februarja razkazoval na platnicah naslov "Nova zmaga tovariša Tita" in imel na svojih straneh članek nam znanega Bogdana Pogačnika (spremljevalca Okteta) z naslovom "Vprašaji brez vprašajev", kako je "predsednik Tito uspel premagati celo naravo" . . .

Ko to pišem, omenjajo dnevniki Titovo resno stanje, ki pa ni mit, ampak bedno dejstvo. Prah si, človek . . . Vodstvo države stalno zaseda in v Ljubljani čaka, kaj se bo zgodilo: Že od lani je v rokah naslednjih: Makedonija — Lazar Koliševski (ta je predsednik in mora sklicati interne volitve po Titovi smrti), Slovenija — Sergej Kraigher, Hrvatska — Vladimir Bakarić, Bosna — Cvijetan Mijatović, Srbija — Petar Stambolić, Črna gora — Vidoje Žarković, Kosovo — Fadil Hodja, Vojvodina — Stevan Doronjski. Državljanje pa prevzema sto resnih vprašanj — kljub Bogdanovi nedavni ugotovitvi, da gre za "vprašaje brez vprašajev" . . .

V **ZADNJI** številki **NAŠE LUČI** (mesečnik za Slovence na tujem, ki izhaja v Celovcu) beremo tudi tole: Uredništvo Naše luči je v zadnjem času prejelo spet vrsto pisem naših bralcev iz vrst zdomcev, v katerih se ti pritožujejo, da so jih ob božičnem obisku domovine organizirani državne varnosti ponovno **ZASLIŠEVALI**, ali hodijo k maši, jih od maše odvrčali in nagovarjali, naj bi vohunili med zdomci v prid režimu. Ali ne bi bil že čas, da bi zastopniki Vatikana in slovenski škofje pregledali skupaj z zastopniki jugoslovanskega režima Protokol in Splošno listino OZN o človekovih pravicah ter opozorili režim na določila teh dveh dokumentov? Doslejšnje neprekinjeno ribarjenje v kalnem spravljaju zatiranje jugoslovanskega režima o enakopravnosti vernih v tamkajšnjem prostoru v dvomljivo luč. Trditev, da ni bilo v Sloveniji nikoli toliko verske svobode, kot je je danes (Dolanc), imamo pa za neresno.

BRILJANTNA POROKA — koliko let je treba zanj? Ker jo dočaka malo parov, najbrž komaj vemo: 65 let skupnega življenja zahteva. In vendar sta ta jubilej dočakala v Godemarcih pri Ljutomeru 93-letni Janez Korošec in njegova 90-letna žena Ana. Kljub temu, da je Janez že v prvi svetovni vojni mislil, da ne bo nikdar več videl svoje izbranke. Bil je namreč hudo ranjen. Pa se je le zlizal in do danes ostal čil in zdrav . . . Bog jima daj srečo!

KOPER ima vedno več prometa. Minulo leto so v koprskem pristanišču pretovorili 2,387.000 ton blaga, kar ni malenkost. Posebno ne, če vemo, da je to skoraj 29 odstotkov več kot pa v letu 1978. Naše okno v svet se le počasi odpira . . .

KAKO je danes v Sloveniji — ali je bela ali ne — ne vem napisati. Toplo jesensko vreme je še v decembru ugodno vplivalo na rast pšenice, zlasti po poročilih iz Bele krajine. Zaradi takega vremena pa so pomladanske cvetlice — prehitete koledar: še pred resnično zimo so se po travnikih pokazale trobentice in telohi . . .

Pa se res vse na svetu drugače obrača!

NAŠI SMUČARJI so dosegli nedavno najboljšo uvrstitev v zgodovini slovenskega smučanja: na prvem letošnjem tekmovanju za svetovni smučarski pokal v francoskem zimskem središču Val d'Isere-ju so zlezli kar visoko na lestevici. Bojan Križaj je v veleslalomu dosegel drugo mesto, Boris Strel četrto, Jože Kuralt pa peto.

PRVE prenovljene stavbe naselja Šmartno v Goriških brdih so nedavno odprli. Ta kulturnozgodovinski in etnološko zaščiten kraj se je začel razvijati v zgodnjem srednjem veku, a očitno na ostankih antične naselbine.

**9A LOWER PLAZA,
SOUTHERN CROSS HOTEL BUILDING,
MELBOURNE**

Tel. 63 1650

**Za razne prilike smo Vam na uslugo
v našem studiu, v cerkvi ali doma!**

**ZA POROKO: 75 različnih barvnih fotografij
s poročnim albumom vred — samo \$120.—
Slike za potni list — v dvajsetih minutah!**

IMATE NAMEN POTOVATI?

Ivan Gregorich

(že od leta 1952 v Avstraliji na uslugo vsem, ki se odpravljajo na pot) bo uredil za Vas vse potrebno!

Čez dan:

72 Smith Street,
Collingwood, Vic. 3066
Tel. 419 2163 in 419 1584

Po urah:

1044 Doncaster Rd.,
E. Doncaster, Vic. 9109
Telefon: 842 1755

Z VSEH VETROV

PRAV za lansko Mednarodno leto otroka je prišla v svet tudi novica o modernem suženjstvu afriških otrok. Francoski katoliški dnevnik "La Croix" je prinesel na prvi strani vest, ki jo je Kuba tudi uradno priznala: Iz Konga je bilo poslanih na Kubo 601 afriških otrok v starosti 11 let na šolanje, ki bo trajalo od sedem do trinajst let. Ista usoda je doletela tudi okoli tisoč otrok iz Angole. Na prevzgoji v Vzhodni Nemčiji in celo v Romuniji pa je že tudi dva tisoč črnih otrok. Za kakšno "vzgojo" gre, je razumljivo. In vedno več je dokazov, da mnogi afriški starši niso dali svojih otrok prostovoljno v tako "rejo". Gre torej v resnici za moderno suženjstvo, ki hoče te otroke prevzgojiti z marksistično ideologijo. Po vrnitvi na črni kontinent naj bi služili komunizmu do končne zmage nad Afriko . . .

KULT OSEBNOSTI ni nikjer tako močan, kot ravno po komunističnih deželah. To se je očitno pokazalo tudi na 12. kongresu romunske komunistične partije, ko je bil za njenega tajnika ponovno "enoglasno" izvoljen Nicolae Ceausescu. Rezolucija kongresa je to takole utemeljila: "ON je najljubši sin ljudstva, utelešenje vrednot romunskega naroda, izreden voditelj, ugleden revolucionar, resničen domoljub in obenem pravi internacionalist, izstopajoči bорец v mednarodnem delavskem in komunističnem gibanju ter bорец za mir in sodelovanje med narodi." Saj se pametnemu človeku ob vsem tem obrača želodec . . .

VSEMU SVETU v brk so sovjetske oblasti akademika Saharova obtožile protidržavne dejavnosti, mu odvzele vse naslove in diplome ter ga iz Moskve pregnale v industrijsko mesto Gorki. Komunistem očitno ne soglaša s tem, da je svoboda misli in dela nujna za sleherno znanstveno in splošno človeško napredovanje. Zato tudi protesti, ki so deževali in še dežujejo v Moskvo iz vseh koncev svobodnega sveta, ne bodo dosti dosegli.

Tudi Papeška akademija znanosti in umetnosti se je pridružila znanstvenim ustanovam vsega sveta, ki so pri sovjetski vladi protestirale zaradi ravnanja z uglednim Saharovom.

LETOS v avgustu bo minilo 35 let, kar je padla prva atomska bomba in uničila japonsko mesto Nagasaki ter toliko človeških življenj. Ob tej priliki bodo na kraju opustošenja postavili v spomin Marijin kip in v ta namen že pripravljajo zemljišče. Visok bo skoraj tri metre

in izdelan po zamisli nemške umetnice Yrse von Leister. Podoba Matere božje bo imela na desni roki malega Jezusa, z levico pa bo držala plamen ljubezni. Umetnica hoče s tem izraziti, kako nas Marija kliče v svoji ljubezni k miru.

PRVA beatifikacija — proglašenje med blažene — izven Rima bo zdaj ob koncu februarja, ko bo papež obiskal Filipine. Med blažene bo proglasil Filipinca Ruiza Lorenza in šestnajst tovarišev, ki so vsi dali življenje za krščansko vero na Japonskem (v času od 13. avgusta 1633 do 29. septembra 1637). Poleg Filipinca Ruiza, ki je bil družinski oče treh otrok, je med mučenci deset Japonec, štirje Španci, en Italijan in en Francoz. Cerkev bi rada s to slovesno proglašenjem na Filipinih poudarila nalogo filipinskih katoličanov: posredovati Kristusa raznim azijskim narodom. Mučenec Lorenzo Ruiz naj bi bil vzor filipinskega katoličana.

LANI je izšla že peta knjižna izdaja Jurčičevega **JURIJA KOZJAKA** v francoskem prevodu. (Poleg teh sta izšli dve izdaji kot časopisni podlistek.) Vse izdaje je oskrbel znani prevajalec kanonik dr. Ferdinand Kolednik, ki živi na Koroškem. Že prva izdaja leta 1937 je dosegla velik uspeh: povest o janičarju, ki pride kot deček v turško sužnost in postane poveljnik janičarjev, se je francoskim bralcem zelo priljubila in je bila hitro razprodana. Prevajalec je za prevod dobil zlato medaljo Francoske akademije "za zasluge, ki jih je napravil ugledu francoskega jezika". Druga in tretja izdaja sta izšli v Kanadi, četrta pa leta 1960 v Toursu. Zadnjo, peto izdajo je prevajalec dr. Kolednik posvetil "Belim menihom v Stični, dobrotnikom slovenskega naroda, in cistercijancem v Rajhenburgu (žal tam ni več samostana, ker so bili trapisti izgnani. Op. ur.), ki so me naučili francoščine in katerim dolgujem vse".

Pravijo, da je francoski prevod Jurija Kozjaka že tako ustaljen, da se bere kot original.

KANADSKI SLOVENC so lani že enaintridesetih poromali na grobove kanadskih mučencev v Middelnd. Ob tej priliki so se jim pridružili tudi rojaki iz Združenih držav. To zadnje romanje je vodil škof dr. Lojze Ambrožič, nečak našega pokojnega o.urednika Bernarda. Posvečeno pa je bilo posebej spominu škofa dr. Gregorija Rožmana ob dvajsetletnici njegove smrti.

V LENINGRADU je sovjetska državna kovnica že skovala 1394 "zlatih" medalj, kolikor jih je teoretično možno razdeliti na olimpijskih igrah. Narekovaje smo dali k besedi "zlatih" zato, ker so medalje iz čistega srebra in le s primesjo šest gramov zlata. Imajo 3 milimetre debeline in 60 milimetrov v premeru.

Pri vsem tem pa vprašanje Olimpijade 1980 še visi v zraku. Če Rusi ne popuste v Afganistanu, bojkot ostane. Udeleženci pa bodo čutili težko vzdušje — prav kakor so ga na Olimpijadi Hitlerjeve Nemčije tik pred vojno, ki je služila razkazovanju nacistične moči in grožnje svetu . . .

SKAKALCI se bodo pomerili za svetovni pokal v smučarskih skokih na tekмах, ki bodo v dvanajstih državah Evrope, Azije in Amerike. Vseh tekem bo 25, vsakemu udeležencu pa se šteje 13 najboljših rezultatov. Prvo tekmovalje je bilo 27. decembra v Cortini v Italiji, končalo pa se bo z zadnjim v Škrbskem Plesu v Češko-slovaški. Ker je med prireditelji tudi Jugoslavija, bodo tekme tudi v naši Planici in sicer v letošnjem marcu.

PIŠEJO, da so poljske oblasti na posebno intervencijo papeža Janeza Pavla II. spremenile načrt o avtocesti, pa dodajajo tudi, da je to najbrž prvič, ko je komunistična oblast popustila na papeževo prošnjo. Doslej so bila vsa posredovanja poljskih škofov zaman in kazno je bilo, kot je v svojem pastirskem pismu jasno ožigosal tudi Čenstohovski škof, da je namen gradnje avtoceste "preračunano omejevanje romanj k 'Črni materi božji' na Jasno goro." Nova avtocesta naj bi namreč tekla med božjepotno cerkvijo in mestom Čenstohovo: dohod od cerkve bi bil le skož deset metrov širok predor, ali pa po daljši poti, mimo vrste prodajaln raznih državnih podjetij. Ker Jasno goro obišče od pet do šest milijonov romarjev letno, si lahko mislimo, kaj bi to pomenilo.

Na Poljskem je bil nedavno osnovan tretji odbor za obrambo pravic vernikov. Že v svojem razglasu se zavzema za popolno prenehanje slehernih protiverških ukrepov na Poljskem. Sklicuje se na poljsko ustavo ter helsinške dogovore o človekovih pravicah, ki jih je podpisala tudi Poljska. Vsekakor so poljski verniki s škofi in duhovniki bolj korajžni od naših slovenskih, pa tudi očitno — bolj enotni. V tem je njih moč in tudi uspeh.

O SVOJEVRSTNI TRGOVINI je nedavno prišlo marsikaj na dan: cvete med Vzhodno in Zahodno Nemčijo, trguje pa z — belim blagom, kot smo rekli včasih. Prodaja ljudi, ki jih rdeča oblast zapre, ker nasprotujejo sedanji politični ureditvi in bi se radi preselili na svobodni zahod. Oblasti te oporečnike izročajo preko znanega "berlinskega zidu" le pod pogojem, da izročitve Zahod pošteno plača.

NOVA KNJIGA!

V kratkem bo izšlo novo delo pisatelja **MIRKA JAVORNIKA**, malo po njegovi lanski sedemdesetletnici. Knjiga ima naslov **PERO IN ČAS II**, in je nekaka literarna avtobiografija v obliki izbora iz vseh zvrsti pisateljevega dela s peresom (razen zgolj političnega) od leta 1927 do 1977 — novele, drama, potopisi, eseji, literarni portreti, ocene, polemika ter odlomki iz kritik njegovega ustvarjanja in njegove osebnosti. Bo po zasnovi izvirna in po obsegu ena največjih, kar jih je slovenskih zadnja leta izšlo v svobodnem svetu, saj bo štela nad 450 strani.

Knjiga bo v prodaji samo pri pisatelju, ki sprejema naročila na naslov: Mirko Javornik, 102 Taussig Place, NE, WASHINGTON, D.C. 20011, U.S.A. Ker bo naklada omejena, bodo imeli prednost tisti, ki bodo z naročilom poslali tudi plačilo. Cena knjige je 15 ameriških dolarjev. Ker bo delo objavil **TABOR** — samozaložba neodvisnih svobodnih slovenskih slovstvenih ustvarjalcev — in ker je moralo biti tiskano v neslovenskem podjetju, bo avtor hvaležen vsem, ki bi bili voljni poleg plačila za novo knjigo prispevati tudi kaj k stroškom za njen izid.

Kakšno ceno pa zahtevajo za glavo takega oporečnika? Velike ribe ali veliki grešniki v očeh oblasti so vsekakor dražji, manjši prestopniki pa cenejši, saj tudi na Vzhodu, v deželah "enakosti", nimajo vsi ljudje enake vrednosti. Bilo je objavljeno, da so za približno 1.200 političnih jetnikov letno Zahodni Nemci izdali okrog 50 milijonov nemških mark — povprečno pride na glavo nekaj več kot 41.000 mark.

Res zanimivo bi bilo zvedeti, pod kakšno postavko so te vsote — cene za ljudi — zabeležene v bilanci vzhodno-nemške vlade. Če seveda sploh so. Vsekakor pa so znak, da je kapitalistična valuta v Vzhodni Nemčiji zelo cenjena . . .

Vuzenica
ob Dravi

K O T I Č E K

naših mladih

RODNI KROV

VETER NA POLJU,
RAHEL KOT DIH,
OKENCA BELA,
NAGELJNI V NJIH;

SLAP PLAMENEČI,
RDEČ KAKOR KRI,
IZ RANE ODPRTE
VRE IN KIPI.

GNEZDO POD STREHO,
LASTOVKA V NJEM,
TOPLA PEČ V HIŠI
VABI V OBJEM.

IN MED VSEM, MATI,
TVOJ BLAGOSLOV. —
BODI POZDRAVLJEN,
RODNI MOJ KROV!

MIRKO KUNČIČ

IT'S
IN EVERY
SLOVENIAN

Ali že imaš
"slovensko majico"?

DRAGI OTROCI!

Tokrat pa se bo naš pogled zopet ustavil v Sydneyu, kjer smo vam v zadnji številki predstavili kar devet naših prvih maturantov iz slovenščine. Letos jih bo spet nekaj in upajmo, da bo med njimi tudi dekle, ki vam jo danes predstavljamo v naši "galeriji mladih". Njeno ime je KRISTINA GRUNTAR, rojena pa je bila leta 1956 v Sydneyu. Starši Stanko in Marija Gruntar so po rodu iz Sedla pri Kobaridu.

Kristina je hodila najprej v farno osnovno šolo v Regent Parku, nato pa v Nazareth College, Bankstown. Zdaj je zaposlena v eni sydneyjskih bank, obenem pa tudi pridno študira. Pri tem ni pozabila pouka slovenskega jezika, četudi jezik "po domače" obvlada. Ko se je lani

Dragi striček! — Ne vem, če boš dal moje pismo v Kotiček, ker bom kratek. Prvič se oglašam. Povedati Ti moram, da mi mama vedno pomaga prebrati to našo stran. Obljubitii sem ji moral, da bom čez nekaj let tudi jaz tako priden, da bom prišel v galerijo mladih. Boš objavil mojo sliko? Postati hočem policaj. Lepe pozdrave! — Mario Ulsej, 12 let.

Dragi Mario, kot vidiš, sem pismo objavil, Pa Tudi to ti obljubim, da boš gotovo prišel v galerijo, če boš seveda priden. Takrat bom mamo vprašal, če si zares vreden, da te postavimo za zgled drugim. Zdaj pa se le pridno uči v šoli in tudi na slovenščino ne pozabi! —

Striček.

*

Učitelj: "Slišali ste torej, da spadajo vsi naravni proizvodi ali v živalski ali v rastlinski svet. No, Ivan, kam spada na primer sladkor?"

Ivan: "Sladkor spada v kavo, gospod učitelj!"

*

"Janezek, ali si pokazal zdravniku jezik, kakor sem ti naročila?"

"Sem, mama, pa osle tudi!"

prišel slovenski pouk na državni šoli v Bankstownu, je bila med učenci tudi ona. Letos ga nadaljuje in hoče biti tudi med maturanti. Ponosna je na svoje slovensko pokolenje in slovenski jezik.

Kristina še ni obiskala rodne domovine svojih staršev, ima pa to željo in prepričani smo, da se ji bo slejkoprej le izpolnila. En vzrok več za učenje slovenščine, da se bo lažje razumela s svojimi sorodniki, kadar bo med njimi.

In kaj so pri vsem tem naše želje? Da bi Kristina ostala vedno pridno slovensko dekle in bi dosegla svoje zastavljene cilje. Le naj ostane zgled mlajši generaciji, da bo naša mladina znala ceniti skrb svojih narodnozavednih ter vernih slovenskih staršev, pa tudi ugodno priliko pouka slovenskega jezika.

CANBERRA, A.C.T. — Tudi jaz se pridružujem ostalim darovalcem za cerkev v Novi Gorici. Lepo je, da MISLI pomagajo pri tej potrebni nabirki, saj nas je v Avstraliji dosti primorskih Slovencev, ki nam mora biti gradnja te cerkve še posebno pri srcu. Prosim, posredujte moj dar **sto dolarjev** dalje! Obenem dodajam tudi deset dolarjev s prošnjo, da opravite sveto mašo za mojega pokojnega očeta, ki je bil med prvimi graditelji Nove Gorice. — S slovenskimi pozdravi! — N.N.

Prisrčna hvala! Radi Vam bomo ustregli z obojim. Upam, da boste imeli še kaj posnemalec! — Urednik.

REYNELLA, S.A. — Že navada je postala, da se adelaidska slovenska družina zbere na letno romanje. Letos je p. Filip določil za to priliko škofijsko semenišče sv. Frančiška Ksaverija v Rostrevor in tam smo se sešli na nedeljo 20. januarja v kar velikem številu, seveda z dovoljenjem semeniškega ravnatelja Fr. G. Scotta. Bil je prekrasen dan, ki smo ga pričeli s sveto mašo v semeniški kapeli.

Po maši smo si ogledali semenišče, po katerem nas je vodil Fr. G. Moloney. Med drugim smo videli učilnice, sobe, obednico in seveda knjižnico. Tudi slikali smo se za spomin z našim vodičem.

Blizu semenišča je Morialta Park Reserve, ki ima okoli 373 hektarov, pa veliko naravne lepote, celo tri nad trideset metrov visoke slapove. Okrog tri četrt tega ozemlja je naravni park, ki naj zaščiti naravo, obiskovalcem pa je v razvedrilo (nudi celo plezanje po skalah) in tudi v znanstvene študije.

V tem parku smo po obisku semenišča nadaljevali s piknikom. Naši očetje so pripravili BBQ, matere po stari navadi obilico jestvin, mi pa smo prodajali karte za tombolo, ki smo jo imeli po kosilu. Zanimiva igra nas je vse zaposlila, saj vsak išče srečo. Seveda smo imeli tudi lepe nagrade, ki so jih darovali v ta namen razni rojaki.

Tako je minil prelepi dan adelaidskih Slovencev, ki je bil vsem povolji: otroci so se naletali, starši pa pogovorili.

Lepe pozdrave! — **Helena Rant.**

Tik pred zaključkom februarске številke sem dobil dopis o adelaidskem romanju in pikniku tudi od **Rosemary Poklar**. Mi bo že oprostila, da ga ne morem objaviti, ker jo je Helena prehitela. Pač pa rade volje ob-

Potujete v Rim? — Dobrodošli!

HOTEL BLED

Via S. Croce in Gêrusalemme, 40

00185 ROMA (ITALY) Tel. (06)777102

II. Kat. — Sobe s kopalnico, radioaparatom, klimatsko kontrolo. Centralna lega. Prostor za parkiranje. Restavracija. Slovensko osebje.

javljam sliko adelaidskih rojakov pred semeniščem, ki mi jo je poslala (na strani 55). Rosemary, hvala za pozornost! — Urednik.

WOLLONGONG, N.S.W. — Oglašam se, v zvezi izpopolnjevanja MATICE MRTVIH, seznama slovenskih rojakov, ki so zaključili svoje življenje tu v Avstraliji. Pošiljam vam tale podatek, ki ga še nisem zasledil med pokojnimi: Preminuli **KARL BRUNČIČ**, rojen 3.3.1955, umrl 9.9.1977. Ime in podatke sem prepisal z nagrobne kamna. Žal ne vem za kraj rojstva. Znano mi je, da je rojaka smrt presenetila: nesreča se je pripetila, ko je bil pri tu zelo priljubljenem vodnem športu — z desko na morskih valovih (surfing).

Upam, da sem s temi vrsticami storil svojo dolžnost in vam ustregel. Lepo je, da zbirate imena pokojnih; le naj se med nami ohrani spomin na rojake, ki so nas zapustili. Lepe pozdrave! — **Milan.**

Za podatke se Vam iskreno zahvaljujemo. Ko bi nam le več rojakov takole pomagalo pri zbiranju imen umrlih, pa bi Matico pokojnih zlahka izpopolnili.

— Urednik.

IZ HARIJ je prinesel naš dolgoletni sydneyški naročnik **Drago Grlj**, ki je s svojo družino obiskal domovino, prisrčne pozdrave zlatomašnika **MILANA GRLJA**.

Priporočam se Slovcem
vzhodnega dela velikega Melbournea
za vsakovrstna avtokleparska dela,
avtobarvanje in podobno.

Popravljamo zasebno in za vse večje zavarovalnice.

A. V. MOTOR BODY REPAIRS
1/117 LEWIS RD., WANTIRNA SOUTH, 3152,
VIC. — Telefon delavnice 221 5536

TOWING SERVICE 24 ur dnevno
na telefonu 221 5757
ali pa doma — 232-4314

Rojak **VOJKO VOJK**

HORVATH SCHOOL OF MUSIC

*Poučujem harmoniko na domu
kjer koli v Melbournu
(za A.S.A. in A.M.E.B. izpite in spričevala)
Prodajam tudi harmonike.*

PETER HORVATH
23 SALISBURY RD., ASHWOOD, VIC. 3147
TELEFON: 277 6148

Kot bivši podgrajski župnik ima tukaj med nami veliko poznanih, na katere še vedno misli in zanje moli. Tole jim je poslal ob letošnjem novem letu:

Mojim sestram in bratom in bivšim fanom iz Podgraj!

Hitite moje misli
čez širni ocean,
spomine obudite
— pri Vas so noč in dan.

Kako ste se imeli
za svete praznike?
Kako pričakovali
tam Novo leto ste?

Mi pa tu v domačiji
— sneg, burja, dež in mraz —
lepo smo se imeli
in mislili na Vas.

Pri naši polnočnici
je bilo res lepo,
donela je vsa cerkev
visoko tja v nebo:

Le spi, le spi, nebeško Dete ti,
saj ko se prebudiš, te čaka težki križ,
za nas, za nas, o hvala tebi večni čas! ...

In peli smo in peli,
še stare pesmice,
z otroških let spomine,
nad vse priljubljene.

Dete rajsko, Dete sveto . . .
Daj nam mir in tisto srečo,
ki si jo pastirjem dal! . . .

Da bi Vas božje Dete blagoslavljalno in srečno vodilo skozi novo leto 1980 — to želi vsem rojakom, zlasti pa Podgrajcem, Harijcem in Brkincem — sivolasi zlatomašnik **Milan Grlj.**

CONDELL PARK, N.S.W. — Pošiljamo za naročniki, če bo kaj ostalo, pa zapišite za Bernardov sklad. Ker zbirate podatke o naši tu rojeni mladini, naj dodam še tole: Naš sin STAN BEC je prišel v "galerijo mladih" v januarju 1974, ko je postal doktor zdravilstva. V isti številki MISLI ste poleg kratkega življenjepisa objavili tudi njegovo sliko. Z veseljem sporočam, da je sin Stanko nadaljeval študije in je postal strokovni zdravnik (specialist) — Obstetrician and Gynaecologist piše na diplomih. Zdaj pa se specializira še za anestetiko v Londonu. Pristrčne pozdrave! — **Stan in Valentina Bec.**

Iskrena zahvala za podatke! Uredništvo MISLI čestita Vašemu sinu Stanu ter mu želi še veliko lepih uspehov na polju zdravilstva! — Urednik.

HINDMARSH, S.A. — Ker sem bila pred leti faranka slovenske župnije v Milwaukeeju, ki jo je vodil p. Klavdij Okorn, me je vest o njegovi smrti še bolj pretresla. Bil je dober in goreč duhovnik. Tu v Avstraliji pa se ga posebej spomnim, kadar pridejo v hišo MISLI, katerim je bil tudi on začetnik. Le spomnimo se ga v molitvi! Pa tudi Vas, p. urednik, ki nadaljujete pokojnikovo delo. Saj najde vsakdo na teh straneh toliko lepega in poudčljivega, če le hoče.

Mislím, da na splošno premalo molimo za svoje duhovnike, kakor tudi za duhovniške police. V tem bi me žene lahko veliko več storile: krščanske matere pri vzgoji svojih otrok, vse skupaj pa z zgledom in molitvijo. Imamo toliko lepih zgledov v zgodovini in svetem pismu, saj so prave žene šle za Kristusom pod križ in prve k grobu, zato pa se je Jezus tudi ženi prvi prikazal. Pa tudi danes — samo pomislite na mater Terezijo, o kateri ves svet govori in se čudi njenemu neizmernemu delu ljubezni. Žal pa v vsakdanjem življenju srečujemo tudi Herodijane, ki s svojimi slabimi zgledi mečejo senco na vse. Mnoge "moderne" žene tako pozabljajo na svoje dostojanstvo. In vendar je Marija v Fatimi posebej omenjena tudi modo, ki Boga tako žali . . .

VIKTORIJSKIM SLOVENCEM

TOBIN BROTHERS
funeral directors

NA USLUGO V ČASU ŽALOVANJA

North Melbourne 189 Boundary Road, 329 6144

Malvern 1382 High Street, 509 4720

Noble Park 505 Princes Highway, 546 7860

Frankston 232 Cranbourne Road, 781 2115

Mentone 93 2460

Naj končam! Vesela sem vselej, kadar nas obiščejo MISLI. Lepo pozdravljam vse bralce! —

Marija Posavac.

"Tale vaš Tonček ima pa čisto mamine oči", reče ena teta.

"Lase ima pa očetove", pripomni druga.

"Ja, hlače pa bratove", doda Tonček sam.

KDO BI VEDEL Povedati . . .

. . . kje je JOŽE HOČEVAR, ki je svoj čas živel v sydneyskem okraju Lakemba (Collin Street). Njegovi ženi je ime Vesna in ima sina Pavla. Ker se od leta 1977 ni oglašil sorodnikom v domovini, po njem sprašuje zaskrbljena mati, ki živi v Kranju. Kdor kaj ve o njem, naj javi uredništvu MISLI, ali pa sydneyskemu verskemu središču.

REŠITEV JANUARSKIH UGANK:

I. KOLIKO? — Tonček ima sedem ovac, Tinček pa pet. Če da torej Tonček eno svojih ovac Tinčku, jih imata oba enako: po šest. Če pa da Tinček eno svojih ovac Tončku, jih ima Tinček štiri, Tonček pa osem, torej še enkrat toliko kot jih ima Tinček.

II. UGANKA. — Besedi ROB (odgovor prvi vrsti) in IDA (odgovor drugi vrsti) dasta združeni v eno besedo: ROBIDA.

III. BESEDNI KVADRATI. — A. 1. joka; 2. obad; 3. kapa; 4. Adam. — E. 1. veke; 2. eden; 3. kela; 4. enak. — I. 1. okli; 2. Krim; 3. lipa; 4. imam.

Rešitve so poslali: Vinko Jager, Anka Brgoč, Jože Grilj, Lidija Čušin, Marija Oražem, Viktorija in Viki Gajšek, Ivanka Žabkar ter Stanko Aster-Stater. Moram pa reči, da druge uganke ni niti eden pravilno rešil. Zato sem jo za žrebanje črtal in na račun ostalih dveh ugank je bila za nagrado izžrebana Anka Brgoč.

1042—1044 Doncaster Road,
EAST DONCASTER, Vic. 3109
Telefon: 842 5666 (vse ure)

Z nasveti pri načrtovanju in pri urejevanju Vašega potovanja po Avstraliji ali preko morja (pri nabavi poštnih listov, viz, raznih drugih dokumentov, finančnega posojila, zavarovanja, fotografij za potne liste . . .) Vam je na uslugo

Obiščite našo pisarno,
ki ima lastni prostor za parkiranje!

ERIC GREGORICH

DOMAČA HRANA SREDI MELBOURNA!

"THE SAUSAGE MACHINE"

TAKE-AWAY SHOP

CENTRE PLAZA,

Cnr. Bourke and Swanston Sts.

Nudimo Vam klobase, pečenice, krvavice in razne slične dobrote nepečene za nakup, ali pa pečene na oglu (Charcoal Grill), postrežene s hrenom, gorčico, raznimi solatami ali kislim zeljem.

Domače juhe: ječmenova, grahova, lečna.

Na razpolago orehova in makova potica, sirova pogača, jabolčni zavijač in druge dobrote.

Priporočata se Valerija in Miha ROPRET

Dekle fantu: "Ko sem mami pokazala prstan, ki si mi ga kupil, mi je rekla, naj te kar vzamem, ker se takoj vidi, da nisi zapravljivec . . ."

Urarsko in zlatarsko podjetje:
ALEXANDER WATCHMAKER & JEWELLER
31 The Centre, Seven Hills, N.S.W.

(nasproti postaje)

Telefon 622-1408

vam nudi 20% popusta na vsa popravila ur in zlatnine (šest mesecev garancije) in 5% na vse nakupe. Engraviranje imen brezplačno.

HANDMADE JEWELLERY
DESIGNED AND MADE
IN OUR OWN WORKROOM

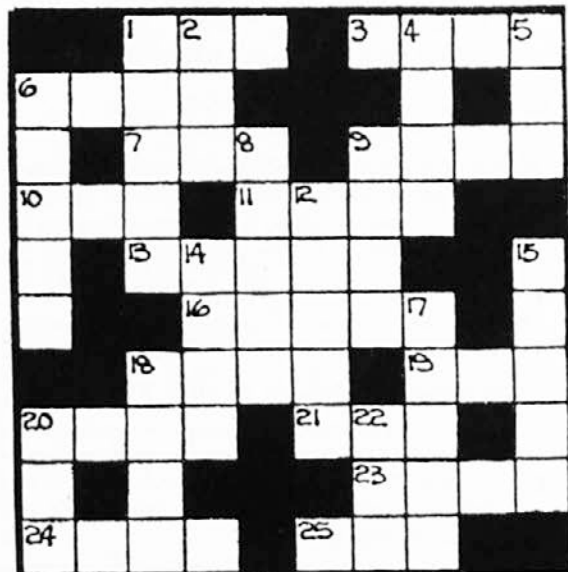
Sydneyski rojaki, pridite in se sami prepričajte o ugodnih pogojih.

Priporočata se

Edvard in Kristina ROBNIK

KRIŽANKA

(Ivanka Žabkar)

Vodoravno: 1. velika lesena posoda; 2. boječa rastlina; 6. streha; 7. snažen, prikupen; 9. goljufa; 10. bolezen železa; 11. član judovske verske ločine samotarjev (zadnja doba pred Kristusom); 13. zelo zdravilna povrtina; 16. plačilno sredstvo; 18. oko varuje; 19. moško ime; 20. v cerkev nas vabi; 21. apetit; 23. upanje; 24. del roke; 25. po lepih peresih znan ptič.

Navpično: 1. boljši je od kruha; 2. rimski pozdrav; 4. s soljo začinjen; 5. površje, zemlja; 6. prestop, premik noge; 8. puščavska tla tvori; 9. žila dovodnica; 12. svet starešin pri starih Rimljanih; 14. ne več kot en sam; 15. strah, hud preplah; 17. del obleke; 18. vsakdanja pijača; 20. stena iz opeke; 22. začetna številka.

Rešitev pošljite do 14. marca na uredništvo!

"Vsak torek prihaja iz službe domov pijan. To se mora spremeniti!"

"Dobro, pa spremenimo! Kaj pa, ko bi prihajal pijan ob petkih?"

DISKO za Sydney in okolico!

Kličite me za praznovanje zarok in porok, rojstnih obletic ter drugih veselih prilik! Igram po želji vse vrste glasbe in imam lepo izbiro angleških, slovenskih, nemških ter drugih plošč za mlade in stare.

Priporočila se JOŽEF ROBAR,
61 Garfield St., Wentworthville, NSW, 2145
Telefon: 636 7157

Temu se smejejo doma . . .

● "Obsojeni ste zaradi klevetanja. Trdili ste, da v pisarnah delajo največ po štiri ure dnevno, v resnici pa so raziskave pokazale, da se dela precej manj."

● S polnimi usti je težko povedati resnico.

● "Po dopustu se bom pošteno nagaral. Najprej grem na simpozij v Portorož, potem imam posvetovanje v Dubrovniku in takoj nato še službeno potovanje v Rovinj . . ."

● Direktorji med seboj o delavcu: "O njem vodimo izredno skrb; kar se stanovanja tiče, ga že dvajset let postavljamo v prvi plan."

● Direktor delavcu: "Ker že dolgo presegaš normo, smo se odločili, da ti kot dobremu delavcu zvišamo normo."

● V džungli prilezejo najvišje opice.

● Domači turisti vseh dežel, vrnite se!

"Dragica, ali bi kaj jokala, če bi jaz umrl?"
"Seveda bi! Saj me poznaš, da jokam za vsako neumnost."

E.Z. OFFICE MACHINES

Zastopnik podjetij Olympia in Adler strojev se melbournskim Slovincem priporoča za prodajo novih in starih pisalnih, računskih in podobnih strojev vseh znamk. Izvršujemo vse vrste popravil! V zalogi imamo slovenske črke ČŠŽ, ki jih Vaš pisalni stroj morda še nima.

EMIL ZAJC

Telefon:
544 8466

9 Tennyson Ave.,
CLAYTON, Vic. 3169

MELBOURNSKI SLOVENC!

Kadar potrebujete **TAXI TRUCK**
za selitev in podobno,
se boste z **MAKSOM HARTMANOM**
po domače pomenili za čas prevoza,
delo pa bo opravljeno dobro
in po konkurenčni ceni.

Kličite čez dan: 311 6366

RAPID TRANSPORT SERVICES PTY. LTD

(vprašajte za Maksa Hartmana!)

Ob večernih urah

kličite Maksovo številko doma: 850 4090

F. T. ADMINISTRATIVE SERVICES Pty. Ltd.
182 Norton Street, Leichhardt, N.S.W., 2040

TAX CONSULTANTS — INSURANCE BROKERS

Prezemamo registracijo in popolno knjigovodstvo
vsakovrstnih podjetij in družb ter kontraktorjev,
kakor tudi posameznikov. Urejammo davčne obra-
čune ("Income tax return"), rešujemo davčne
probleme in nudimo potrebne nasvete.

Posvetujte se z rojakom

V. FERFOLJA

J. M. THAME

E. WEINBERG

Predstavljamo različna zavarovalna podjetja —
"Tariff Companies".

Nudimo vam zavarovanja: za življenje, za bole-
zen, v nezgodah; zavarovanja nepremičnin itd.
(Workers' Compensation, Public Risk, Superan-
uation scheme, Pension Funds.)

Telefon: SYDNEY 560-4766 in 560-4490

MELBOURNSKI ROJAKI!

Vašim otrokom v pomoč pri pouku bi bila
**THE WORLD BOOK AND CHILDCRAFT
ENCYCLOPEDIA.**

V domačem jeziku boste dobili vse informacije
ter po želji uredili nakup, če pokličete

MARCELO BOLE — tel. 306 3087,

DANILO ŠTOLFA — tel. 306 2664,

ali pa NEVO BOLE-ROEDER — tel. 306 1141.

Bi se želeli pridružiti naši prodajalni skupini?

Ste dobrodošli! Pokličite nas za dogovor!

Melbournskim Slovincem
se priporoča kamnoseško podjetje

VIZZINI MEMORIALS

Verga Bros. Pty. Ltd.

9 TRAVALLA AVE., THOMASTOWN, VIC.

Telefon: 359 5509

Nagrobne spomenike izvršujemo po dogovoru.

Garancija za vsako delo!

OPALI

Ogleduješ po lepem darilu, zlasti morda pred
obiskom domovine?

Oglasi se pri nas: imamo bogato izbiro

BRUŠENIH OPALOV in **DRAGIH KAMNOV**,
izdelujemo pa tudi **ZLATNINO** in **SREBRNINO**
po lastnih načrtih ali Vaših željah.

Ko kupujete opale, drage kamne, zlatnino, zaročne
in poročne prstane...

OBIŠČITE NAS!

Pomenili se bomo v slovenskem jeziku!

KOVAC'S GEMS & MINERALS

291-293 Wattletree Road,

EAST MALVERN (Melbourne), 3146

Telefon: 509 1611

Melbournski rojaki!

Želite morda kupiti po zmerni ceni
KOKOŠI, ali zares **SVEŽA JAJCA**?

Oboje Vam nudi kokošja farma

Bruna in Alme SDRAULIG

(komaj miljo in pol od Slovenskega grčka
v Elthamu).

Research Warrandyte Road, RESEARCH

Telefon: 437-1868

Se želite naučiti voziti avto?

ŠOFERSKI POUK

Vam z veseljem nudi

"FRANK'S AVTO ŠOLA"

32 THE BOULEVARD, FAIRFIELD WEST, 2165

N.S.W.

TELEFON: 72-1583

Dr. J. KOCE, 72 Essex Rd., Surrey Hills, Vic. 3127 — Tel. 836 3862

(Najstarejši tudi po letih objavljanja oglasov v Mislih)

ČE HOČETE POTOVATI,

se z zaupanjem obrnite name. Imam v vseh večjih mestih Evrope in Amerike ne samo poslovne ampak tudi prijateljske zveze.

**TOUR WORLD INTERNATIONAL, 155 Collins Street,
Melbourne, 3000 — Tel. 63 4832, Consultant Dr. J. KOCE**

Melbournskim rojakom je na uslugo

**ZOBNI TEHNIK — DENTAL TECHNICIAN
LUBI PIRNAT**

**18 WRIDGWAY AVE., BURWOOD, Vic.
Telefon: 288 4159**

Izdelaiva umetnega zobovja in vsa popravila.
Full denture service and repairs.

SLOVENSKO MIZARSTVO

se priporoča melbournskim rojakom
za izdelavo kuhinjskih omar
in drugega pohištva
po zmerni ceni.

Telefon:
459 7275

**FRANC ARNUŠ
76 Beverley Road,
ROSANNA, Vic.**

■ Kaj pa NAROČNINA?

SLOVENSKO-AVSTRALSKO DRUŠTVO CANBERRA Inc.

pozdravlja vse rojake
in brave MISLI
s pristrčnim vabilom:
**KADAR SE MUDITE
V CANBERRI,
OBIŠČITE NAS!**

Vsem rojakom in njih prijateljem sporočamo: naš DOM, poznan pod imenom TRIGLAV, na Irving Street, PHILLIP (CANBERRA), A.C.T., je odprt gostom vsak dan (vključno sobot, nedelj in praznikov, razen velikega petka in večera božične vigilije) od 11.45 a.m. do 11.45 ure p.m.

Nudimo različno vsakovrstno postrežbo in številne slovenske pijače.

Tudi Vam bo vselej kdo na razpolago za razne informacije o Canberri in okolici.

KADAR SE MUDITE V CANBERRI: DOBRODOŠLI V SLOVENSKEM DOMU!

Naša telefonska številka: (062) 82 1083.